

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

40. ČÍSLO / XXIV. ROČNÍK

12 Kč • 0,60 €

9. ŘÍJNA 2016

Z obsahu:

Milosrdní jako Otec

Katecheze
Svatého otce Františka
při generální audienci
21. září 2016
- strana 2 -

**Maria von Mörl -
extaticka, stigmatizovaná
a vizionárka (1812-1868)**
P. Gottfried Egger OFM
- strana 4 -

Růženec jedné matky
Br. Albert Pflieger,
marista
- strana 7 -

S Marií v každé chvíli
Sv. Bernard
- strana 7 -

**Takto je to dobré
před Bohem**
- strana 8 -

**Suma o darech
svatého Josefa (43)**
- strana 10 -

Modlitba Otče náš (1)
P. Štefan Ištvaník CSsR
- strana 11 -

**Jak se modlit - cesty
k modlitbě**
P. Andreas Hirsch FSSP
- strana 12 -

Oblíbená modlitba
bl. Ruperta Mayera SJ
- strana 13 -

Mariánský sloup v Kroměříži

Milosrdní jako Otec (Lk 6,36–38)

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci 21. září 2016,
náměstí Sv. Petra v Římě

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Slyšeli jsme úryvek z Lukášova evangelia (6,36–38), odkud bylo vzato motto tohoto mimořádného Svatého roku: Milosrdní jako Otec. Plné znění tohoto výrazu je: „Buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec.“ (v. 36) Není to efektní slogan, nýbrž životní závazek. Můžeme jej pochopit lépe, porovnáme-li tento výraz s oním paralelním z Matoušova evangelia, kde Ježíš praví: „Vy však buďte dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.“ (Mt 5,48) V takzvaném horském kázání, které začíná blahoslovstvími, Pán učí, že dokonalost spočívá v lásce, která je naplněním všech příkázá-

ni Zákona. V téže perspektivě vysvětluje svatý Lukáš, že dokonalost je milosrdná láska: být *dokonalí* znamená být *milosrdní*. Je dokonalým člověk, který není milosrdný? Nikoli. Je dobrý člověk, který není milosrdný? Nikoli. Dobrota a dokonalost jsou zakořeněny v milosrdenství. Bůh je zajisté dokonalý. Pokud o Něm však uvažujeme takto, stává se snaha o tuto absolutní dokonalost nemožnou. Avšak nazíráme-li Jej jako milosrdného, můžeme lépe pochopit, v čem spočívá jeho dokonalost, a jsme podněcováni být jako On: plní lásky, soucitu a milosrdenství.

Kladu si však otázku: jsou Ježíšova slova realistická? Je opravdu možné milovat,

jako miluje Bůh, a být milosrdní jako On? Díváme-li se na dějiny spásy, vidíme, že veškeré Boží zjevení je nepřetržitou a neúnavnou láskou k lidem. Bůh je jako otec nebo jako matka milující bezednou láskou, kterou štědře zahrnuje každé stvoření. Vrcholem dějin lásky Boha k člověku je Ježíšova smrt na kříži. Je to tak obrovská láska, kterou může uskutečnit jedině Bůh. Je zřejmé, že vzhledem k této nezměrné lásce bude naše láska vřdycky nepostačující. Když po nás však Ježíš chce, abychom byli milosrdní jako Otec, nemá na mysli kvantitu! Žádá po svých

Pokračování na str. 6

Oslava Trojjediného Boha – první prosba modlitby Otce náš. Pokud hledáme „jednoduchý“ program pro svůj život, pak jej nacházíme v modlitbě, kterou nás naučil Ježíš. Tato modlitba obsahuje oslovení Boha Otce a sedm proseb. Jestliže Ježíš klade na první místo úctu k Bohu, neznamená to, že veškeré lidské myšlení a konání má mít jediný cíl – oslavu Boha Otce? Což není naší křesťanskou povinností oslavovat Toho, který je Původcem našeho života a jehož jméno je svaté? Nakonec se jednou před Soudcem budeme zodpovídat i z toho, jak jsme z lásky plnili své křesťanské povinnosti, tedy i z oslavy Boha Otce – jak připomíná P. Štefan Ištvaník CSsR. (str. 11–12)

Události našeho pozemského života nabízejí rozličné možnosti a způsoby, jak Boha oslavovat a žít vše v jeho přítomnosti. Velkým vzorem a Pomocnicí je nám v tom Panna Maria. Jak vidíme i na dvou příbězích ze života (str. 7–9), ten, kdo se s bezmeznou důvěrou odevzdá Mariinu vedení, nemůže ve svém životě ztratit ze zřetele cíl, ke kterému má směřovat lidské bytí: oslava Boha a jedinou účast na věčné Boží slávě. Maria nás také učí, jak žít v Boží přítomnos-

Editorial

ti, když všechny Boží zásahy ve svém životě uchovává v srdci a rozjímá o nich.

Udržet si modlitbu je životní nutností – jinak upadneme do otroctví hříchu (str. 12–13). Modlitba je totiž nejen vyjádřením naší lásky k Bohu, ale i nutným duchovním úkonem, jenž nás otevírá k přijetí Božích milostí nezbytných pro spásu naší duše. Ze zkušenosti víme, že modlitba je snadná tehdy, když se nám vše daří. Přicházejí však různé nezdary, utrpení, zkoušky a pokušení. To jsou okamžiky, kdy je ohrožen i náš život modlitby, protože lidská vůle je oslabena hříchem. Pro toho, kdo opravdu miluje Boha, je přirozené, že v úsilí o modlitbu a život v Boží přítomnosti nepolevuje ani tehdy, když prožívá těžké chvíle života. A připodobňujeme-li se Ježíši v přijetí kříže, pak vytrvalost v modlitbě je také vyjádřením naší věrnosti Ježíši, který byl věrný nám až ke své hořké smrti na kříži.

Jedinečnou oslavou Boha je dar Eucharistie. Čteme-li životopisy světců a světic či omilostněných duší, u všech

vyniká hluboká úcta k živému Ježíši v proměněné Hostii. Tak i služebnice Boží Maria von Mörl (str. 4–6) se stala viditelným znamením existence nadpřirozeného světa, jak dosvědčují její mystické extáze po přijetí Těla Kristova. Ten, kdo hodně miluje, prožívá svůj vztah k milovanému velmi intenzivně – to známe i z běžného života. A ten, kdo hluboce miluje Ježíše, může zakušit při svatém přijímání jeho posilující, láskyplnou přítomnost ve svém srdci. To je jedinečný okamžik oslavy Boží, kdy nás radost z přijetí Ježíšova Těla vede k vyjádření úcty a vděku klaněním, pokleknutím, kdy naše duše naslouchá a odpovídá.

„Všechno k větší cti a slávě Boží,“ zní heslo sv. Ignáce z Loyoly. Je to ve stručnosti jednoduchý program, či chceme-li, směr, kterým se má ubírat celý náš život. Abychom správný směr neztratili, je třeba mít ve svém životě nezbytné „pomocníky“: Eucharistii, modlitbu, Pannu Marii. Kdo toto ve svém životě neopustí, nemůže se minout konečným cílem, kterým je účast na Boží slávě v nebeském království.

Daniel Dehner

Udělej ve své mysli místo pro Boží slovo. Abys je mohl přijmout s užitkem, postarej se, aby kolem tebe i v tobě nastalo takové ticho, ve kterém nic nebude rušit tichý hlas Ducha Svatého.

Tvůj Pán pokračuje ve své cestě do Jeruzaléma, kde dovrší své mesiánské poslání. Již třetí rok *chodí a všude dobře činí*⁽¹⁾ a jeho jméno se stalo známým po celé zemi. Ti, kteří by rádi využili jeho uzdravující přítomnosti, podstupují často nemalou námahu, aby se dostali do jeho blízkosti. Jsou mezi nimi i nejubožejší z ubohých, které postihla krutá a zrádná rána malomocenství. Jsou odsouzeni k nelitostnému osudu. Ještě dříve, než budou prožívat, jak se jejich tělo zažíva rozkládá, jsou již vyloučeni z lidské společnosti. Snaž se vžít do jejich zoufalého postavení. Uvědom si přitom, jaké je to neštěstí, propadnout nesrovnatelně horšímu malomocenství hříchu, které vylučuje duši z Božího společenství a deformuje ji odpornými ranami a nádory. Vyprošuj si od Pána milost, aby ses takového nebezpečného a nakažlivého malomocenství na své duši bál a chránil se před ním více než před leprou na svém těle.

Společný osud svdl k sobě deset malomocných bez ohledu na to, odkud kdo pochází. Nyní jsou vedeni společnou tužbou: najít Ježíše z Nazareta a vyprosit si u něho uzdravení. Nemají tušení, že božský Mistr je vidí dříve, než oni spatří jeho, a obrací k nim vstříc své kroky již dlouho před tím, než uslyší jejich prosebné volání. Svádí tak na jedno místo Boží všemohoucnost a lidskou bídu, aby mohl osvědčit svou dobrotu a milosrdenství. Nezaslouží si díky a chválu již za to, že sestoupil do tohoto slzavého údolí, prochází zemí a všem potřebným posílá vstříc naději a víru?

Tato skupina vyhoštěných se ovšem nemůže k Ježíši přiblížit, tím méně se ho dotýkat, jak to udělalo tolik jiných šťastlivců. Snad jim postačí, když ho uvidí alespoň zpovzdálí: *Ježíši, Mistře, smiluj se nad námi!* Zapamatuj si toto jejich zvolání. I kdybys byl jakkoliv daleko od božského Divotvůrce, můžeš si být jist, že tato slova uslyší, protože právě na tento výkřik toužebně čeká.

Všimni si, že ačkoliv je svrchovaným Pánem života i smrti, respektuje Zákon

Chvála vděčnosti

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Jsme služebníci neužiteční.

a připomíná jeho závaznost i těm, jimž prokazuje dobrodiní. Také očistění od malomocenství duše potřebuje, aby bylo potvrzeno zákonnou autoritou. Nevyhlašuj své vlastní cesty, jak dosáhnout odpuštění, a buď vděčný Pánu za instituci jeho svátosti, která ti dává jistotu, že tvoje duše je znovuzrozena jako po koupeli, takže se může vrátit do společenství svatých.

Ježíšova velkodušnost však jde ještě dále než jen ke splnění naléhavé prosby o tělesné uzdravení. Chce dát prosícím nejen dar zdraví, ale i nový vztah k Bohu. Syrský vojevůdce Náman se také vypravil za izraelským prorokem jen proto, aby opět získal ztracené zdraví. Jen nerad a teprve na naléhavou domluvu přátel se pokoří a podstoupí *Božím mužem* předepsaný očištný obřad, ale pak vystupuje z Jordánu čistý jako dítě. Jestliže moc, kterou Elizeovi propůjčil Hospodin, vrátila Námanovi zdraví, pak ryzí prorokova nezištnost jakožto obraz Boží velkodušnosti přispěla k tomu, že uzdravený Syřan se od pohanských model obrací k víře v jediného pravého Boha, který tak nezištně a štědře rozdává ze své hojnosti. Odnesl si tedy nakonec mnohem více, než oč přišel požádat.

Proto Ježíš čeká na návrat těch, kteří ho předtím prosili jen z dálky. Není to smutné, že z deseti přichází jen jeden? Nepatříš také k oněm devíti, kteří se nevracejí a nepřicházejí okusit, *jak dobrý je Pán*⁽²⁾? Zeptej se vděčného cizince a on ti dosvědčí, že teprve když *padl na tvář k Ježíšovým nohám*, prožil dokonalou radost z nového života, který před ním otevřelo Pánovo milosrdenství.

Děkování a chvála, kterou vzdáváš Bohu, tě uschopňuje zblízka a hlouběji poznávat velikost daru i velikost toho, který je původcem všeho dobra. Toho, kdo mu padne k nohám, zvedá na své srdce. Všechno, co dělá pro tebe, dělá proto, aby tě mohl do něho uzavřít. Neustávej proto *zpívat Hospodinu novou píseň*.⁽³⁾

Liturgická čtení

1. čtení – 2 Král 5,14-17

Náman sestoupil k Jordánu a ponořil se do něho sedmkrát podle nařízení Božího muže Elizea a jeho tělo se obnovilo jako tělo malého dítěte a byl čistý. Náman se vrátil k Božimu muži s celým svým doprovodem, stanul před ním a řekl: „Hle, už vím, že není Boha po celé zemi, jen v Izraeli. Nyní vezmi, prosím, dar od svého služebníka.“ Elizeus odpověděl: „Jako že je živ Hospodin, jemuž sloužím: Nic nevezmu!“ Ačkoli na něj naléhal, aby vzal, odepřel. Náman pak řekl: „Když tedy opravdu nechceš, dovol mi vzít tolik prsti, kolik unese spřežení mezků, neboť tvůj služebník nebude už obětovat celopaly a žertvy jiným bohům, jen Hospodinu.“

2. čtení – 2 Tim 2,8-13

Milovaný! Mysli na Ježíše Krista, Davida potomka, který byl vzkříšen z mrtvých. To je moje evangelium. Právě kvůli němu trpím, dokonce jako zločinec v poutech. Ale Boží slovo spoutáno není. Proto kvůli vyvoleným snášim všechno, aby také oni došli spásy a věčné slávy skrze Krista Ježíše. Tohle je jisté: Když jsme s ním umřeli, budeme s ním také žít. Když vytrváme, budeme s ním i kralovat. Když ho zapřeme, zapře také on nás. Ale i když my jsme nevěrní, on zůstává věrný, protože nemůže zapřít sám sebe.

Evangelium – Lk 17,11-19

Na cestě do Jeruzaléma procházel Ježíš mezi Samařskem a Galilejí. Když

Dokončení na str. 11

Nenechávej si však tuto radost díky a chvály pro sebe. Přidej se k vděčnému cizinci a *velkým hlasem veleb Boha, uváděj ve známost spásu a spravedlnost, kterou Pán zjevil před zraky pohanů*.⁽⁴⁾ Nejpráhřejším projevem vděčnosti k *Ježíšovi, Davidovu potomku, je hlásání evangelia. V tom neustávej, i kdybys kvůli němu třeba měl trpět v poutech jako zločinec. Kéž Boží slovo ani v tvém srdci nikdy nezůstane spoutáno.*

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. Sk 10,38; ⁽²⁾ Ž 34,9;

⁽³⁾ srov. Ž 98,1; ⁽⁴⁾ srov. Ž 98,1-2

Maria von Mörl - extaticka, stigmatizovaná a vizionářka (1812-1868)

Z 15. na 16. října připadá den narození služebnice Boží, mystičky a extaticky z Jižních Tyrol, Marie von Mörl. Dne 4. října 2012 byl pisatel tohoto článku pověřen diecézním biskupem z Bozen/Brixen Ivo Muserem a oficiálně jmenován za postulátora této kauzy. Chceme se v tomto článku zabývat zajímavým životem této jihotyrolské kandidátky svatořečení.

Všichni putují do Kalternu

Mnoho lidí zblízka i zdáli vyhledávalo Marii von Mörl v letech 1832-1868 v jejím bytě, nejdříve v otcovském domě v Goldgasse a potom u sester terciárek v Kalternu. Přicházeli věřící z Itálie, Švýcarska, Německa, Francie a Anglie, ba dokonce i z USA. Mnoho z nich přicházelo, aby extaticku navštívili, zakusili její přítomnost a odnesli si od ní radu. Přicházelo mnoho návštěvníků, prostých i vzdělaných, mladých i starých, šlechtici, učenici, kněží, biskupové. Přicházely tisíce lidí pěšky, na koni, v kočáře, tak jak to šlo. Později přijížděli také po železnici. Mnoho těchto lidí přicházelo v první řadě jako poutníci, skoro jako na omilostněné místo v Kalternu, ze začátku dokonce v procesích s křížem a korouhvemi, s modlitbami růžence a litaní, za zpěvu.

Křesťanská víra byla v té době ještě velice hluboce zakořeněná. V roce 1833 to mělo být za dva, tři měsíce kolem 40 000 až 50 000 lidí, kteří navštívili extaticku u jejího lůžka. Světští a církevní činitelé museli tlumit proud návštěvníků. Pro mnohé z nich bylo skoro samozřejmé, že šli nejdříve ke zpovědi, byli přítomni na mši svaté a teprve potom vyhledali Marii von Mörl v její světnici. Co uviděli? Trpící ženu, upoutanou na lůžko, ale často v extatickém stavu klečící na posteli, vzdávající Bohu úctu. Mnoho lidí pohled na tuto trpící a stigmatizovanou ženu hluboce dojal, jiné odstrašil. Věřící byli ve své víře posíleni, kolísající povzbuzeni, pochybovači obráceni. Byli takoví, kteří po návštěvě u ní šli do fran-tiskánského kláštera ke zpovědi a začali nový život.

Mezi významnými návštěvníky jmenujme jenom některé: Kníže biskup Luschin z Tridentu přišel z moci úřední. Stejně tak jeho následovník blahoslavený Nepomuk Tschiederer. Ba dokonce kardinál Karl August hrabě z Reisachu, arcibiskup z Mni-

chova-Freisingu k ní přišel z pověření papeže Řehoře XVI. Arcivévodkyně Sofie, matka mladého císaře Františka Josefa, přišla a doporučila císařského syna jejím modlitbám a obětem. Její nejmladší syn Ludwig Viktor byl s ní. Navštívila ji také manželka italského krále Maria Adelaide. Blahoslavený Josef Kolping byl rovněž u lůžka nemocné. Joseph von Görres, publicista a politik, neúnavně činný spisovatel a expert na mystiku, sepsal právě „Křesťanskou mystiku“. Chtěl proto Mörlovou vidět. Ve své knize jí věnoval několik stránek. Clemens von Brentano, který popsal vize Anny Kateřiny Emmerichové, byl několikrát v Kalternu. Stále ho to tam přitahovalo. Přijížděli také různí umělci, mezi jinými švýcarský malíř Melchior Paul Deschwanden ze Stans/NW, který na svých obrazech zachytil Marii von Mörl při některých extázích.

Probošt Richardi popisuje, jak ji návštěvníci spatřovali: „Neviděl jsem nikdy nic podivuhodnějšího a dojemnějšího... Klečela na své posteli, zahalená v bílém šatu, její vlasy splývaly rozpuštěné přes ramena. Ruce měla složené, hlava směřovala nahoru, oči k nebi obrácené, ob-

ličej oživený krásným jasem, celá bytost ponořená v nebeském nazírání.“

Původ a mládí

V noci z 15. na 16. října 1812 spatřila Boží služebnice světlo světa. Rodina Mörl pocházela ze staré tyrolské šlechty. Mariino rodiště leží u roztomilého jezera Kalterersee, místní víno je slavné a krása okolí přitahuje ještě i dnes mnoho lidí zblízka i zdáli. Tato oblast Jižních Tyrol patřila tehdy k arcibiskupství tridentskému.

Maria byla druhá nejstarší. Měla osm sourozenců. Otec Josef neuměl zacházet s penězi, proto přivedl svoji početnou rodinu do velkých finančních potíží. Matka Maria, rozená Sölvaová, se pokoušela s pílí a prozíravostí starat se o velkou rodinu. Měla hlubokou víru, kterou žila před svými dětmi a předávala ji dále. Její náboženský život a hluboká víra se vstříply zvláště do jemně naladěné Marie, jež od pátého roku života churavěla. Snad to bylo následkem pádu ze schodiště, který zažila ve třech letech. I když ji ošetřovalo více lékařů, bylo její onemocnění v průběhu času stále horší. Často upadala do stavu mezi životem a smrtí.

Po obvyklé školní docházce v rodné obci přišla Maria von Mörl do Cles am Nonsberg, aby se tam naučila italštině. Během tohoto pobytu zemřela její milovaná matka po porodu devátého dítěte. To byla rozhodující událost v jejím životě. Dospívající dívka velmi trpěla touto ztrátou stejně jako celá její rodina. V domě bylo osm dětí, které potřebovaly opatrování a výchovu, to nejmladší mělo při smrti matky teprve devět týdnů.

Otec Josef nebyl schopný obstarat domácnost a zástup dětí. Maria jako druhá nejstarší se musela sotva 15letá ujmout role matky. Nejstarší byl chlapec, pozdější kapucínský kněz Hyacint von Mörl. Dívka byla šikovná a rozumná. Pracovala a starala se od rána do večera o mladší sourozence a o domácí stádo. Často ji

Maria von Mörl

vidali večer u košíku se šitím. Přes velké pracovní zatížení nezanedbávalo děvče duchovní život. Četla své milované knihy: *Následování Krista* a spisy svatého biskupa z Genfu, Františka Saleského. Maria by to nemohla zvládnout sama, kdyby neměla pomocnici v domácnosti.

Jednoho dne potkala františkána P. Jana Kapistrána Sojera OFM. Tento hlubokomyšlný kněz se stal od této chvíle jejím duchovním vedoucím a zpovědníkem. Podporoval duchovně a morálně „extaticku z Kalternu“ až do její smrti v roce 1868.

Po stopách svatého Františka

V 18 letech, v roce 1830, byla P. Janem Kapistránem Sojerem přijata do třetího řádu františkánů. Současně složila slib panenství. Přijala přitom řádové jméno Terezie, podle svěřence z Avily, kterou po celý život uctívala. Koncem roku velmi onemocněla. Až do konce života ji duševní a tělesné utrpení už neopustilo. Dům své rodiny na Goldgasse 10 v Kalternu už nemohla opustit bez doprovodu.

Služebnice Boží byla také trápena démonickými útoky. Viděla se být obklopena tmavými postavami. Ty jí namlouvaly, že je zavržena, a pokoušely se ji odvrátit od modlitby a jejich duchovních cvičení. P. Sojer poznal, že se jedná o démonické vlivy, jak to někdy bývá u velkých omilostněných osob Božích. Maria von Mörl byla také nějakou neviditelnou mocí vyrvána z postele a dokonce vržena pod postel. Tyto démonické útoky u Marie von Mörl skončily teprve tehdy, když kníže biskup Luschin poručil P. Janu Kapistránu Sojerovi, aby Marii exorcizoval. Potom začaly extáze.

Stigmatizovaná extaticka a vizionářka

Na Hromnice 1831 se s Marií stalo něco nápadného: Její duchovní průvodce, který jí brzy ráno podával svaté přijímání, ji našel ve strnulém křečovitém stavu, jenž trval až do příštího rána. Jsa její zpovědník, volal jí v poslušnosti zpátky. Přiznala se, že po přijetí Těla Kristova zakusila obrovskou rozkoš a přitom uctívala přijímaného Pána s hlubokou radostí. O Božím Těle v roce 1833 pozoroval P. Sojer 36hodinovou extázi. (Výraz „extáze“, řeč-

ky „ekstasis“, označuje mystický duševní stav, vystoupení z obvyklého stavu, bytí mimo sebe, nebytí v sobě, přerostení sama sebe nebo vstup do vyšší úrovně vědomí až k zakoušení jednoty s Bohem – *unio mystica*. Zázitek extáze je pro toho, kdo jej prožije, významnějším a cennějším než všední svět.)

Stále častěji uvažovala a viděla utrpení Kristovo, ba celý život Pána. Přitom dlouho klečela s napjatými pažemi. Tak jako zakladatel jejího řádu, svatý František z Assisi, dostala 4. února 1834 rány Ježíšovy... Každý pátek prožívala pašijová utrpení. Podobně jako u svatého P. Pia pak rány zmizely krátce před její smrtí v roce 1868.

Brzy ráno jí podal kněz svaté přijímání. Potom upadla Maria do extáze a zůstala bez pohnutí klečet na kolenou ve své posteli, stále ve stejné poloze. P. Sojer pochopil, že její extáze nejsou přechodné, ale že patří k její druhé přirozenosti.

Extaticka už nevnímala nic z okolí, ani zvuk hudby, ani kapelu, která hrála k procesí Božího Těla. Neslyšela ani rány výbušnin odpálených přímo u jejího domu. Když jí ale povolal její duchovní vůdce k poslušnosti, vrátila se zase se všemi smysly. I když vnějškové oslavy procesí nevnímala, přesto se vnitřně účastnila slavnosti. Když se průvod procesí dal do pohybu, ihned se vzpřímila a poklekla na posteli. Strnula se sepjatýma rukama, docela uzavřená do sebe. Otáčela se vždycky do směru, v němž se pohybovala Nejsvětější svátost. Tak ji přirovnal jeden současník ke slunečnici, která se stále otáčí za sluncem. Stávalo se, že, zahalena do svých dlouhých bílých šatů, se vznášela, že se postele sotva dotýkala prsty u nohou. Tak vidíme prakticky všechna její vyobrazení, protože kromě úmrtních fotografií žádná jiná nemáme.

Stále častěji rozjívala a viděla utrpení Kristovo, ba celý život Pána. Přitom dlouho klečela s napjatými pažemi. Tak jako zakladatel jejího řádu, svatý František z Assisi, dostala 4. února 1834 rány Ježíšovy. Autorka jejího životopisu Maria Buolová píše o ranách: „Rány krvavě nejprve jenom ve dnech přijímání,

později každý čtvrtek a každý pátek, kdy prýštila světlejší krev ve velkých kapkách ze všech pěti ran. V ostatních dnech pokrývala všechny rány strupová kůrka, rány zůstávaly ale stále zřetelně viditelné.“ Každý pátek prožívala pašijová utrpení. Podobně jako u svatého P. Pia pak rány zmizely krátce před její smrtí v roce 1868. Její poslání smírného utrpení za církve a svět bylo skončeno.

Maria von Mörl neměla účast jenom na tělesném utrpení Pána. Viděla také jako vizionářka, podobně jako bl. Kateřina Emmerichová, události ze života a utrpení Ježíšova. Velmi nápadný je její silný vztah ke svaté Eucharistii. Byla to do Boha ponořená, živá eucharistická modlitba. Viděla Pána v Eucharistii v nejrůznějších obdobích jeho života: jako dítě, jako mladého muže, jako ukřižovaného a zmrtvýchvstalého.

Jak Maria prožívala kupříkladu vánoční tajemství, nám popisuje očitý svědek (zemský soudce Stöckel): „Stál jsem v Mariině pokoji. Klečela před domácím oltářem, na němž hořely dvě svíce. Okolo tři čtvrtě na dvanáct rozpřáhla své ruce, jako by chtěla Marii nabídnout své služby, a krátce před dvanáctou se zdálo, jako by chtěla do svých paží uchopit nově narozené dítě. Od tohoto okamžiku se rozzářil její obličej jako jarní slunce a ona jako by zmlkla z přebytku radosti z narození Syna člověka...“

V různých zjeveních viděla také svaté, se kterými mluvila, také se jí zjevovaly ubohé duše. Určité události mohla Boží služebnice předpovědět, a ty se pak staly. U návštěvníků mohla také číst v jejich srdcích. Měla dar nahlížet do srdcí.

Mariiny poslední roky života, úmrtí

V roce 1841 změnila Maria své bydliště. Přestěhovala se z otcovského domu na Goldgasse do kláštera sester terciářek. Tam byl pro ni zřízen malý byt vedle sakristie, odkud mohla, stále upoutaná na lůžko, vidět oknem na oltář a svatostánek klášterního kostela. Tam zůstala až do konce svého života.

V posledních měsících svého života byla navštívena velkou vnitřní temnotou. Cítila se být Bohem opuštěná, ba dokonce zavržená. V tomto stavu se už nemohla modlit a přijímat, také přestaly extáze.

I uprostřed těchto duchovních zmatků zůstala Maria von Mörl vizionářkou. Její oči viděly temné události budoucnosti, vraždy a války táhly okolo ní. Snažně prosila Boha o pomoc. Pomalu ustupovala temnota z její duše a mohla zase přijímat svaté přijímání, které pro ni znamenalo velkou posilu. Extáze se začaly znovu dostavovat.

Maria von Mörl zemřela v noci z 10. na 11. ledna 1868. Tělo bylo vystaveno v kostele sester terciárek. Tisíce lidí se přišly rozloučit s extatickou. Její pohřeb se stal velkým smutečním shromážděním. Její tělesné pozůstatky byly pochovány pod arkádami na hřbitově v Kalternu. Tento pozemek, kdysi vinohrad rodiny von Mörl, darovala Maria obci.

Co nám to vše může říci dnes

Mnoho lidí se dnes může ptát, jestli ty mnohé mimořádné jevy u Marie von Mörl byly skutečně opravdové. Z církevní i světské strany byly provedeny různé zkoušky. V roce 1837 dostal tehdejší biskup z Eichstättu, Karl August Reisach, příkaz od papeže Řehoře XVI., aby navštívil Marii von Mörl a podal o tom do Říma zprávu. Biskup zůstal u ní více než dvě hodiny a byl uchvácen obdivem. Jeden mluví v zastoupení mnohých, je to Joseph von Görres, který byl tenkrát známý jako odborník na mystiku. Řekl kromě jiného: „Není možné na ní nepoznat působení vyšší moci, ona je postavena jako živý kříž na křížovatce doprostřed nevšimavé, roztržitě, do větrné smršti uvržené doby.“

Maria von Mörl je také pro naši dobu viditelným znamením existence nadpřirozeného světa. Připomíná nám dojemným způsobem Boha, Syna Ježíše Krista a jeho Matku, svatou Eucharistii, modlitbu a život věčný. Dodává nám odvahy právě v naší tak zmatené době, abychom důvěřovali pevně v pomoc Boží a jeho, Trojediného a Živého, stále prosili o pomoc a podporu.

Maria von Mörl je přímluvkyní u Boha, na kterou se můžeme s důvěrou obracet.

Ze Schweizerisches Katholisches Sonntagsblatt 21/2014 přeložil -mp- (Redakčně upraveno)

Poznámka redakce:

Po roční přípravě biskup Ivo Muser oficiálně zahájil dne 1. července 2016 diecézní proces blahorečení Marie von Mörl.

Milosrdní jako Otec - dokončení katecheze Svatého otce ze str. 2

učednicích, aby se stali *znamením, přívodem a svědky* jeho milosrdenství.

Církev nemůže nic jiného než být ve světě svátostí Božího milosrdenství k celému lidstvu v každé době. Každý křesťan je proto povolán být svědkem milosrdenství, k čemuž dochází na cestě svatosti. Pomysleme na množství světců a světic, kteří se stali milosrdnými, protože dovlčili, aby jejich srdce byla naplněna božským milosrdenstvím. Ztělesnili Pánovu lásku, kterou v mnoha potřebách prokazovali trpícímu lidstvu. V tomto rozkvětu tolika forem milosrdné lásky je možné zahlédnout odraz milosrdné Kristovy tváře.

Ptáme se: Co znamená být milosrdní pro učedníky? Ježíš to vysvětluje dvěma slovesy: „odpouštět“ (v. 37) a „dávat“ (v. 38).

Milosrdenství se vyjadřuje především *odpuštěním*: „Nesud'te, a nebudete souzeni, nezavrhuje, a nebudete zavrženi. Odpouštějte, a bude vám odpuštěno.“ (v. 37) Ježíš nemíní rozvracet běh lidské spravedlnosti. Připomíná však učedníkům, že k navázání bratrských vztahů je třeba vzdát se soudů a zavrhování. Odpuštění je totiž sloupem, který drží život křesťanského společenství, protože ukazuje nezištnost, s níž nás Bůh miloval jako první. Musí křesťan odpouštět? Proč? Protože mu bylo odpuštěno! Nám všem, co jsme tady na náměstí, bylo odpuštěno. Nikdo z nás se ve svém životě neobešel bez Božího odpuštění. A protože nám bylo odpuštěno, máme odpouštět. Říkáme to každý den v modlitbě Otče náš: „Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům.“ To znamená odpouštět urážky, odpouštět spoustu věcí, protože nám byla odpuštěna spousta urážek, spousta hříchů. Pak je snadné odpouštět: Když Bůh odpustil mně, proč bych neměl odpustit druhým? Jsem snad větší než Bůh?

Soudit a zavrhnout bratra, který hřeší, je pomýlené. Nikoli proto, že se odmítá uznání hříchu, nýbrž proto, že zavrhnutí hříšníka láme pouta bratrství k němu a pohrdá milosrdenstvím Boha, který se nechce zřici žádného ze svých dětí. Nemáme moc odsoudit svého chybujiícího bratra, nestojíme nad ním. Spíše máme povinnost vrátit mu důstojnost Otcova syna a provázet jej na jeho cestě obrácení.

Ježíš ukazuje své církvi ještě druhý sloup: *dávat*. Odpouštět je první, dávat druhý. „Dávejte, a dostanete [...] jakou mírou měříte, takovou se naměří zase vám.“ (v. 38) Bůh dává mnohem víc, než si zasluhujeme, ale bude ještě štědrější vůči těm, kdo budou tady na zemi štědrí. Ježíš neříká, co bude s těmi, kdo nedávají, avšak obraz „míry“ je varováním: mírou lásky, kterou dáváme, sami

rozhodujeme o tom, jak budeme souzeni, jak budeme milováni. Podíváme-li se dobře, je to důsledná logika: v míře, kterou od Boha dostáváme, dáváme bratrovi, a v míře, kterou dáváme bratrovi, dostáváme od Boha!

Milosrdná láska je proto jediná cesta, kterou je třeba se ubírat. Všichni máme zapotřebí být trochu milosrdnější, neočerňovat druhé, nesoudit, „nepřetrásat“ druhé kritikami, závidět a zaštit. Máme odpouštět, být milosrdní, žít svůj život v lásce. Tato láska umožňuje Ježíšovým učedníkům neztratit identitu, kterou od Něho dostali, a uznávat, že jsou dětmi téhož Otce. Láska, kterou v životě prokazují, tak zrcadlí ono Milosrdenství, které nikdy neskončí (srov. 1 Kor 13,1-12). Nezapomeňte tedy na toto: milosrdenství a dar, odpuštění a dar. Tak se rozpíná srdce, rozpíná v lásce. Avšak sobectví a zlost činí srdce zakrnělým a zatvrzelým jako kámen. Čemu dáváte přednost? Mít srdce jako kámen? Ne. Když tedy upřednostňujete láskyplné srdce, buďte milosrdní!

*Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádia Vatikan*

Růženec jedné matky

Velkému počtu lidí růženec pomohl, dal povzbuzení a ukázal cestu. Následující svědectví ukazuje působivě, jaké milosti nám růženec může prokázat...

Jednoho dne našel student na okraji cesty růženec. Student, když byl malý, se sice modlil, ale potom ztratil svoji dětskou víru. Jeho první myšlenkou bylo, aby jej nechal ležet, ale tu se probudila jeho láska k Matce Boží, zvedl jej, očistil a řekl si: „Když jej nemohu odevzdat té osobě, která jej ztratila, pak jej odevzdám svaté Panně, vždyť všechny růžence jsou určeny k tomu, aby ji ctily. Položím jej na mariánský oltář prvního kostela, kolem kterého půjdu.“

Vrátím se zpátky...

Když přišel k jednomu kostelu, vstoupil dovnitř a šel k oltáři Matky Boží. Maria, která už své dítě očekávala, mu dala vnučnutí: „Pomodli se ten růženec, dříve než jej položíš na oltář.“ Dojatý student si klekl a modlil se jako dříve, zbožně, ale sesypala se na něho záplava myšlenek. Zdálo se mu, jako by nějaký hlas zcela jasně a zřetelně promluvil k jeho srdci: „Staň se knězem, moje dítě. Ty jsi byl nevěrný výzvě mého Syna, ale toto je tvoje jediné povolání. Vrať se ke své staré lásce a následuj svoje povolání.“ Tato slova byla jako záblesk světla, který se dral tomu mladému muži až do hloubi duše. Potom o tom přemýšlel a ještě více se modlil, a zvolal: „Ano, moje Matko, souhlasím, vrátím se k Tobě zpátky. S Tvoji pomocí se stanu knězem Ježíše Krista.“ Dodržel svůj slib a stal se knězem, velmi dobrým knězem. Kromě jiných modliteb miloval denně růženec, který se modlil na starém, na ulici nalezeném růženci, jenž mu daroval milost jeho kněžského povolání.

Nemluvte mi nic o růženci!

Boží vůlí se stalo, že tento mladý kněz byl o několik let později určen k duchovní službě v nemocnici. Jednoho dne mu přinesli nějakého ubohého nemocného, který, jakmile on vstoupil, okamžitě vykřikl: „Nemluvte se mnou o náboženství, já jsem nevěrec a v nic nevěřím.“ Ačkoli ho kněz navštívil s dobrým úmyslem, byl s pohrdáním odmítnut.

„Ale teď, příteli, se budu za vás modlit růženec,“ oslovil ho kněz.

„Nemluvte mi o růženci,“ odpověděl nemocný.

„Ale tato modlitba může být pro vás jenom dobrá.“

„Naopak, důstojnosti, růženec je důvodem mého neštěstí.“

„Jak to, příteli? Co tím chcete říci?“

„Když si to přejete, povím vám to. Když jsem byl dítě, moje matka se se mnou modlila růženec. Když jsem vyrostl, musel jsem jít do města, abych se vyučil. Tam mě špatní přátelé svedli ke zlému, k pohrdání Božím zákonem. Měl jsem špatnou náladu, když jsem byl zavolán domů. Moje matka na posteli umírala. Abych jí nepůsobil utrpení, přetvařoval jsem se a slíbil jí, že pokud bude moci, pomodlím se každý den část růžence. Moje ubohá matka mi potom dala svůj růženec. Po pohřbu jsem se vrátil do dílny. Ale cestou tam mi ďábel vnukl myšlenku: »Osvoď se od toho růžence a zahod' jej.« Udělal jsem to a odhodil jej s pohrdáním na ulici. Od

té doby jsem stále nešťastný a věřím, že jsem prokletý.“

Důvod mého štěstí...

Ten kněz, který byl velmi dojatý, se zeptal: „Ve kterém roce a měsíci se to stalo?“ Po přesné odpovědi nemocného vytáhl kněz růženec ze své kapsy a řekl: „Poznal byste tento růženec?“

Tu mohl nemocný vyrazit jenom výkřik: „To je ten růženec mojí matky!“ Laskyplně jej uchopil a plačky jej dlouho líbal.

Duchovní pokračoval: „Tento růženec, který jste nazval příčinou vašeho neštěstí, byl pro mne důvodem mého štěstí. Jemu vděčím za to, že jsem knězem. Teď, můj příteli, se stane příčinou vašeho štěstí.“

„Ano, důstojnosti. Chtěl bych se vyzpovídat.“

„Zítra přijdu znova, abych vám udělil svátosti. Do té doby vám nechám ten růženec, abyste mohl odčinit svoji vinu. Potom si jej zase odnesu.“

O několik dnů později ten nemocný zemřel, libaje růženec své matky, s pokojem v srdci, šťastný. Onen kněz si ale vzal jeho ubohý, malý růženec zase zpátky a nosí tuto drahou vzpomínku stále s sebou.

Výňatek z Priestertum und Erneuerung (Uveřejněno v „Marianische Sammlung“) Z Medjugorje aktuell 9/2015 přeložil -mp-

S Marií v každé chvíli

Sv. Bernard

Když zpozoruješ, že se v tomto pozemském životě více zmitáš uprostřed vichřic a bouří, než že kráčíš po pevné zemi, neodvracej oči od světla této hvězdy (Panny Marie), pokud nechceš, aby tě zavalily vlny. Když se strhnou vichřice pokušení, když se dostaneš mezi skály soužení, podívej se na hvězdu, volej Marii. Když tebou zmitají vlny pýchy, ctižádostivosti, pomluv, žárlivosti, podívej se na hvězdu, volej Marii. Když loďkou tvé duše otrásá hněv nebo lakomství či žádostivost těla, podívej se na Marii. Když tě děsí velikost výčitek, když tě léká nečisté svědomí, když se hrozíš přísného soudu a už tě chce pohltit hlubina zármutku a propast zoufalství, mysl na Marii.

V nebezpečí, v úzkostech a v pochybnostech mysl na Marii, vzyvej Marii. Její jméno ať neopustí tvá ústa, ať nezmizí z tvého srdce.

A abys získal pomoc její přímluvy, nezapomínej na příklad jejího života. Následuj ji a nebudeš bloudit. Pros ji a nikdy nebudeš bez naděje. Na ni mysl a nikdy se nezmylíš. Jí se drž a nepadneš. Pod její ochranou nepoznáš strach. Povede-li tě ona, neunavíš se. Bude-li ti ona milostivá, dosáhneš cíle. A tak na sobě samém zakusíš, jak správně hovoří evangelista: „Jméno té panny bylo Maria.“ (Lk 1,27)

*Sv. Bernard:
Homilie na Missus est, II,17*

Takto je to dobré před Bohem

Bůh vložil do kolébky sedminásobné mladé matky Simone Bianco z obce Altach z rakouského Voralbergu veselou mysl a zároveň ji od narození obdaroval velkou dávkou temperamentu a elánu. Toto všechno, spolu s obrovskou porcí důvěry, potřebuje tato Rakušanka na své cestě, kterou kráčí vědomě s Pannou Marií. Ale nebylo tomu tak vždy.

Když se v naší rodině nemodlilo, ani se nehovořilo o víře. Mše svatá byla na programu jen na velké svátky. Navzdory tomu moji rodiče a oba sourozenci v průběhu let postupně všichni našli cestu k Bohu. Moje hodina obrácení odbila v roce 1998, kdy jsem jako 21letá studovala v Innsbrucku logopedii. Vlastně jsem nechtěla vůbec nic vědět o Medžugorje. Ale vyhlídka, že si udělám s maminkou výlet, mě lákala. Týden předtím byl tím nejhorším týdnem v mém životě – velká pokušení a zcela zamotaná ve světských věcech. V autobuse duchovní boj pokračoval. Nejraději bych byla utekla, ale čím blíže jsme byli našemu cíli, o to klidnější jsem byla.

Když jsme po 20hodinové cestě a kdoví kolika růžencích přijeli na místo a moje nohy se dotkly země v Medžugorje, byla jsem skálopevně přesvědčena: „Bůh existuje a má se mnou plán.“ Bez vlastní zásluhy jsem se dokázala otevřít milosti. „Dobře, ale pak chci vědět, co si Bůh ode mne žádá.“ Následující týden se stal pro mne krásnou „katechezí“. Naučila jsem se modlit růžencem a u generální svaté zpovědi jsem objevila osvobozující sílu této svátosti. Když jsem po mnoha letech poprvé přijala svaté přijímání, moje duše byla naplněna. Prostě jsem věděla: „Ježíš skutečně žije; i ve mně. Nikdy mě neopustil.“

Doma byli všichni moji přátelé stejného názoru: „Něco se v tobě změnilo.“ A tak to také bylo. Slíbila jsem Ježíšovi sedm minut denně. A ty jsem mu věrně darovala – jeden desátek růžence a pár minut četby Písma svatého. Brzy se mi to stalo tak důvěrným a vzácným, že jsem to rozšířila o korunku Božího milosrdenství. I přes studium jsem si téměř každý den našla čas na mši svatou.

Když jsem se o rok později, během druhé návštěvy Medžugorje, skrze zasněžení cele svěřila Panně Marii, opět se toho ve mně mnoho změnilo. Toužila jsem, aby mi Bůh dal jasněji poznat svoji vůli.

Proto jsem často chodila na přednášky P. Paula Maria Sigla z Rodiny Panny Marie. Během jednoho osobního rozhovoru o povolání mi s úsměvem řekl: „Simone, věděl bych o několika velmi milých mladých mužích, ale přenechejme to raději Pánu Bohu, on ví, kterou cestou máš jít.“

Tak jsem se v roce 2002 vydala na šestitýdenní *Cestu svatého Jakuba*, důvěrujíc, že Bůh mi daruje světlo. Předtím jsem rozdala mnoho svých věcí, vyprázdnila jsem si byt a dala jsem výpověď z práce. Jak odvažné rozhodnutí: putovat a mít s sebou v batohu jen dvoje kalhoty a dvě trička! Kromě toho jsem nebyla ani sportovní typ, ani nějak úzce spjata s přírodou. Zato jsem ale byla plná strachu, co všechno by se mohlo přihodit. S každým mým krokem však téměř citelně rostla moje vnitřní jistota, že Bůh mě miluje. On dává na mne pozor. Všechno přijde tak, jak má být: ve správném čase, na správném místě, správně lidí a správně odpovědi.

Během cesty jsem se hodně modlila růžencem a snažila jsem se každý den stihnout mši svatou. Když to nevyšlo, sedla jsem si jednoduše do nějaké kaple či kostela, abych byla u Ježíše. Jednoho slunečného dne mě něco zvláště pobízelo: „Dnes musíš pospíchat.“ Proto jsem i přes bolesti kolena svižně kráčela vpřed, přímo jako bych někoho naháněla. Tehdy jsem uprostřed širokého pole poznala Naomi z USA,

*Simone Bianco (vpravo)
s Josefovou nejstarší sestrou Naomi
při svatojakubské pouti*

svoji budoucí švagrovou, s níž jsem zbývající tři týdny putovala dále. V Santiago de Compostela v kapli během adorace jsem dokázala Bohu s velkou vnitřní svobodou podat jakoby dva zlaté podnosy: „Říkám ano mateřství, anebo ano i řeholnímu životu. Obojí je stejně vzácné a stejně pěkné. Ať se stane tvoje vůle!“ A najednou jako by se mě Ježíš s úsměvem zeptal: „A co si myslíš ty?“ – „Vdát se!“ vyhrklo ze mne a byla jsem si naprosto jistá: „Takto je to dobré před Bohem.“

Za půl roku, v létě 2003, jsem letěla do Ameriky a navštívila jsem Naomi v jejím rodičovském domě. Tam jsem poznala Josefa, jejího mladšího bratra. Zamilovali jsme se do sebe a po krátké době jsem si byla jistá, že toto je můj budoucí manžel. Brzy nato jsme měli „klasický rozhovor“ na téma: čistota před manželstvím. Tak se začal náš společný boj. Během celého období našeho vztahu na dálku jsem vždy znovu cítila, jak moc jsem nesena důvěrou a jak moje modlitby došly vyslyšení; vždy jsem vydělala dost peněz na všechny cesty a na dlouhé měsíce, než jsme se mohli opět vidět. Když jsme po roce sdělili Josefovým rodičům, že se chceme vzít, šokovaně zareagovali: „To nejde. Josef je příliš mladý a ještě neumí převzít odpovědnost. A ještě ani neukončil své studium grafiky.“ Jako odpověď jsem s Josefem šla na adoraci a celou záležitost jsme svěřili Bohu. Po návratu domů jsem jeho rodičům vyprávěla o jednom knězi z Rakouska. Jeho jsme se chtěli zeptat, zda by si navzdory svému světově rozšířenému apoštolátu našel čas seznat nás, což by bylo pro nás také jasně Boží znamení. A P. Paul měl čas! To nakonec přesvědčilo i rodiče mého manžela. A tak jsme si s Josefem 14. srpna 2004 šťastně řekli svoje „ano“.

První čtyři roky manželství jsme strávili v Americe. Brzy přišla důležitá rozhodnutí, protože hned v prvním měsíci po naší svatbě jsem otěhotněla, což jsme neplánovali. Znamenalo to, že se skutečně musíme vydat do Božích rukou, protože já jsem chtěla vydělávat peníze, aby Josef mohl dokončit studium. Pro nás jako mladý pár byl finanční tlak enormní. Co však nás vždy zachránilo, byla naše týdenní hodina adorace ve farnosti. Tam, u Ježíše, jsme vždy načerpali sílu a zažili jsme nejen malý zázrak. Jednou nám třeba položili otázku z farního úřadu, ja-

ká je výše našeho příjmu, neboť v USA diecézi finančně udržují věřící. Musela jsem jim říci: „Je mi líto. Čekám naše druhé dítě. Můj manžel nemá práci. Šetříme a nemáme dostatek peněz často ani na týdenní nákup.“ Dva dny nato jsme v poštovní schránce našli 400 dolarů. Někdo nám je daroval – anonymně!

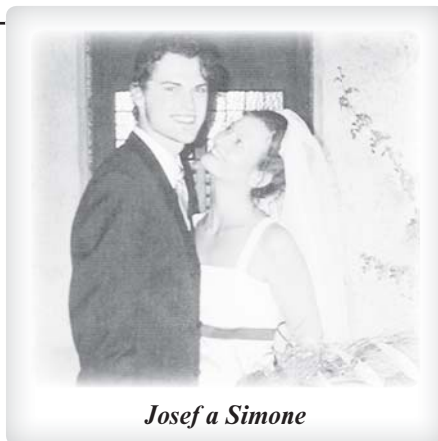
Když jsem čekala naše třetí dítě, Josef vědomě chodil každý týden dvě hodiny na tichou adoraci, aby si před Nejsvětější svátostí vyprosil odpověď, zda by přece jen nebylo lepší přestěhovat se do Rakouska. Po krátké době pochopil: „Tak to má být!“ a v průběhu čtyř týdnů jsme už byli všichni v mé vlasti, v Rakousku, v kraji Voralberg.

Moje rodina nám připravila byt s kompletním zařízením a dokonce našli pro Josefa pracovní místo, za což jsme byli velmi vděční, i když to pro mého manžela, komunikativního a přátelského člověka, teď jako pomocníka na stavbě nebylo tak snadné. Pro jeho nedostatečnou znalost němčiny jsme to však museli přijmout. Měl by Josef studiem získat úplně jinou kvalifikaci? Jak to zvládneme finančně? To všechno byly otázky, které si vyžadovaly jasná rozhodnutí.

V této zkoušce důvěry jsme tehdy objevili „poklad novén“ a hned jsme začali první ke svatému Josefovi. A výsledek? Josef začal studovat obor pomocného ošetřovatele.

Filoména, naše třetí dcera, měla právě tři měsíce, když jsem znovu otěhotněla. V momentě, kdy mi lékař oznámil: „Čekáte dvojčata,“ jsem musela nejprve polknout. Byla jsem přetížena a všechno mě v tom okamžiku přesahovalo. V tomto rozpoložení jsem odcházela od lékaře rovnou do kaple na adoraci. V této nezapomenutelné hodině adorace jsem dokázala říci jen tolik: „Ježíši, ať se stane tvá vůle.“ A najednou se objevila myšlenka: „Co ale, když to jsou dva chlapci, kteří se později stanou kněžími – dvojčaty?“ Tu jsem si předsevzala, že během tohoto těhotenství všechno obětují za kněze.

Narodily se nám Marana a Gabriela, dvě děvčátka. Když po desíti měsících diagnostikovali u naší Gabriely nádor na ledvinách, vzpomněla jsem si na slib z adorace a věděla jsem, že tato nemoc je svěřena Gabriele a nám rodičům, abychom ji obětovali za kněze. Příznám se, že moje první reakce byla: „Ne, vždyť to nebylo v na-

Josef a Simone

ší dohodě! Řekla jsem ano už pěti dětem. Ale takovéto nebezpečné nemoci... ne, to jsem tam nenašla ani mezi řádky!“ Ale nikdy jsem se neptala: „Proč, proč právě já?“ i když se mě zmocnila představa, že moje dítě, nemocné rakovinou, by mohlo zemřít. Tato představa doslova rozedírala

Narození našeho nejmladšího bylo rovněž zkouškou důvěry. Ještě večer před porodem jsem dávala telefonické interview do misijního časopisu „Vítězstvo Srdca“ na téma „Důvěra“. Potom ale během dlouhých bolestivých kontrakcí a při komplikovaném porodu to byl můj muž, kdo mi musel neustále připomínat, že právě teď záleží na tom, jak tuto svoji důvěru, o které jsem hovořila do telefonu, dokážu i žít.

moji duši tak moc, až jsem měla pocit, že se v tom moři starostí utopím.

Jaké požehnání, když jsem mohla poprosit o pomoc chůvu, a tak jsem mohla denně chodit na mši svatou! To bylo to jediné, co mi pomohlo všechno vydržet. Až když jsem přijala Ježíše ve svatém přijímání, vrátil se mi klid a znovu jsem mohla na-

Obklopený svými šesti veselými sestrami je malý Josiah Francesco, který se narodil 20. 4. 2015, miláčkem rodiny

čerpat víru, že to zvládneme. „Bůh si troufá nám to svěřit. On se o všechno stará. Všechno přijde tak, jak má přijít. Naše děti jsou darem, dokud je smíme provázet na zemi. A kdyby si Pán života a smrti chtěl jedno vzít k sobě »domů«, tak je to také dar. Pak máme u něho jednu přimluvkyni.“

V této době nás podporovalo několik kněžských seminářů a mnozí věřící přátelé, kteří v modlitbě nesli s námi naše utrpení. Velkou útěchu jsme cítili i tehdy, když nám některé rodiny vyprávěly o svých malých „zázracích“, například: „Od doby, kdy je Gabriela nemocná, zvládneme každý týden pomodlit se společně jeden celý růženec.“

Z mého všedního dne s tolika dětmi vím, že často mi zůstane jen střelná modlitba, kterou jsem schopná adresovat nebi.

Když děti neposlouchají, zároveň se něco pokazí, nastane chaos a nevím, jak pokračovat dále, stává se, že se mi v očích objeví slzy. Pro uklidnění situace si často pustím jednoduše CD s modlitbou růžence. Někdy mě Bůh utěší i tím, že mi jedno z děvčat udělá křížek na čelo anebo mi řekne: „Mami, pomodleme se jeden Zdravas, Maria.“

Především na sklonku dne, během kterého jsem zažila selhání, „praskly mi nervy“ a nebyla jsem tou laskavou, trpělivou matkou, kterou bych chtěla být, mi zůstává utěšující vědomí: „Panno Maria, ty můžeš opět všechno udělat dobrým a slepit moje střepiny.“

Během jedenácti let našeho manželství jsem často zažila, jak důležitá je moje důvěra ke svatému Josefovi; hlavně tehdy, když jsme měli s manželem rozdílné názory. Tady nepomáhají žádná slova nebo stížnosti. Vždyť my ženy jsme jiné než muži.

Když ale dokážu mlčet a celou situaci svěřím svatému Josefovi, tehdy přijdou ta nejrychlejší vyslyšení mé modlitby. Mám štěstí, že můj manžel je velmi pokorný a vždy najde cestu ke společnému rozhovoru a ke smíření. I tehdy, když jsem to byla já, která jsem udělala něco špatně. To je nejsilnější a nejkrásnější stránka mého muže. Učím se od něho pokoře a pak ho dokážu i já poprosit o odpuštění. Josef je vždy ten, který jako první řekne: „A nyní se spolu pomodlíme.“ Právě dnes jsem svému muži řekla: „Byli jsme určeni jeden pro druhého a jsme určeni jeden pro druhého!“

Z Vítězstvo Srdca 108/2016 přeložil -dd

Suma o darech svatého Josefa (43)

DRUHÁ ČÁST

Kapitola XII: Dar mnohých andělských zjevení (Čtvrtá část)

Páté tvrzení⁽¹⁾ je toto: K tomu, aby byl člověk dokonale povýšen nad obecný stav lidí k určitému stupni v některé ze sedmi uvedených forem pravdy, se vyžaduje trojí: očištění, usebrání se do sebe a vystoupení nad sebe.

To nyní dokážeme: Neboť jako k uvedení nové přirozené formy do nějakého podmětu je nutné, aby se tento podmět uvedením nových dispozic vzdálil od opačných dispozic, tak je také třeba, aby k tomu došlo u rozumové duše, která má být povýšena nad obecný stav lidí. Má pak být očištěna od trojího: od viny, trestu a tělesných žádostí, a to v nejvyšší možné míře. A toto očištění se uskutečňuje skrze lásku vynikajícího stupně. Proto se praví: „Porušitelné tělo duši zatěžuje.“⁽²⁾ Tělo zde značí tělesné žádosti, zatížení trest a porušení viny. Tomu neodporuje, že v Pánu Ježíši Kristu bylo potěšení⁽³⁾ zároveň s tělesností a trestem, neboť spojení s božskou přirozeností vítězilo nad těmito překážkami a odstraňovalo je.

To druhé, co se vyžaduje k povýšení člověka nad obecný stav, je usebrání se do sebe. Lidská duše je totiž podle své přirozenosti a jakožto forma těla přirozeně spojena s trojím: s představami, city⁽⁴⁾ a různými činy. O poutu duše se smyslovými obrazy praví Aristoteles v třetí knize svého díla *O duši*: „Je nutné, aby ten, kdo rozumově poznává, nazíral na fantasmata⁽⁵⁾.“ A Augustin říká: „Mysl se mylí, jestliže se s těmito obrazy spojuje s tak velikou láskou, že i sebe samu považuje za něco takového.“⁽⁶⁾ A o něco níže uvádí: „Potupa omylu povstává z toho, že duše se nemůže oddělit od smyslových obrazů, aby viděla jen sebe, neboť tyto obrazy jsou k ní přilnuty s celou silou lásky. A v tom právě spočívá její ubo-

host, že když usiluje o to, aby uvažovala jen o sobě, pokládá za sebe samu to, bez čehož nemůže uvažovat.“⁽⁷⁾ A tak první usebrání ducha, který chce přejít mimo tento svět, spočívá v oproštění se od tělesných obrazů.

O podřízení se citům praví tentýž svatý Augustin: „Duše je spojena s tělem takovými city a takovým přátelstvím, že podle tohoto přátelství nikdo nemá nenávisť ke svému tělu. Je s ním totiž spojena, a třebaže je jeho společností zatěžována, miluje ho nevýslovným způsobem: miluje tak své vězení, a proto nemůže být svobodná. Pociťuje velmi jeho bolesti. Hrozí se smrti, kterou ona zemřít nemůže.“⁽⁸⁾ Obává se defektu, kterým ze své přirozenosti nemůže být postižena. Pase se na vidění očí, těší se ze slyšení zvuků, raduje se z velmi lahodných vůní, občerstvuje se vydatným jídelm. A přestože těchto věcí ona sama nijak nevyužívá, je naplněna velikým smutkem, je-li jich zbavena.“⁽⁹⁾

Týž Augustin praví tamtéž o různých činnostech duše: „Duše je duch rozumový, uvažující, stále živý, stále v pohybu, schopen dobré i zlé vůle: podle dobroty Stvořitele a podle rázu svého díla je pojmenována různými jmény. Nazývá se totiž duší (*anima*), když působí růst; duchem (*spiritus*), když kontempluje; smyslem (*sensus*), když cítí; duchem (*animus*), když rozumí; myslí (*mens*), když chápe; rozumem (*ratio*), když rozlišuje; když si pamatuje, paměti (*memoriam*), a když souhlasí, vůlí (*voluntas*).“⁽¹⁰⁾

Od tohoto trojího se duše usebírání v sebe samu odloučením se od tělesných obrazů, utišením tělesných citů a sjednocením činností. O jednotě skutků říká Augustin: „Smysl povznáší k obrazotvornosti, obrazotvornost k rozumu (*ratio*), rozum k porozumění (*intellectus*), porozumění k chápání (*intelligentia*) a chápání k Bohu.“

Třetí, co se vyžaduje k povýšení člověka, je samotné povýšení, jež se děje trojím,

totiž úsilím přirozenosti, pozdvížením milostí a přitahováním Bohem. K úsilí přirozenosti disponuje popud současných ubohosti, nedostatek našeho vědění a touha po nejvyšší dokonalosti. K pozdvížení milostí disponují svátosti, ctnosti a dary.⁽¹¹⁾ K přitahování Bohem nás vyzývá snoubenka v Písni písní (1,4): „Táhni mě za sebou.“ A Spasitel praví: „Nikdo nemůže přijít ke mně, jestliže ho nepřitáhne můj Otec.“⁽¹²⁾

(Pokračování)

Z latinského originálu
„*Summa de donis Sancti Ioseph*“
(*Romae: ex Typographia polyglotta
Sacrae Congregationis
de Propaganda Fide, 1887*)
přeložil fr. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

⁽¹⁾ I. Isolani v předchozí části této kapitoly své Sumy hovořil o tom, že v daru mnohých andělských zjevení, kterých se dostalo sv. Josefovi, je především obsaženo dvojí: Nejprve je to poznání Boha, k němuž lidská mysl povstává účinněji, dostane-li se jí daru andělského vidění, a pak jsou to důsledky tohoto častého andělského zjevení. O onom poznání Boha píše následně na základě dokázání různých tvrzení. Takto probral již čtyři tvrzení a dnes bude pojednávat o tvrzení dalším. [pozn. překl.]

⁽²⁾ Mdr 9,15.

⁽³⁾ Tj. potěšení (v latinském originále *fruitio*) z patření na Boha tváří v tvář, jemuž se Kristus Pán těšil již během svého pozemského života. [pozn. překl.]

⁽⁴⁾ V latinském originále se užívá výraz *passiones*, který by se měl doslova přeložit jako „vášně“. Protože v češtině má toto slovo „vášně“ pejorativní nádech, volíme jiný výraz – „city“. *Passiones* – vášně – city jsou hnutí smyslové touhy, vzbuzené smyslovým dobrem či jeho nedostatkem, např. cit radosti, když tato touha dosáhne určitého smyslového dobra a spočine v něm. [pozn. překl.]

⁽⁵⁾ Tj. na smyslové obrazy v duchu známého Aristotelova výroku: „Nic není v rozumu, co nebylo ve smyslech.“ [pozn. překl.]

⁽⁶⁾ *De Trinitate*, I. X, cap. 6. In: *PL* 42, sl. 976.

⁽⁷⁾ *Tamtéž*, cap. 8. In: *PL* 42, sl. 978. Tedy duše se ztotožňuje s určitými smyslovými obrazy, bez nichž nemůže uvažovat. [pozn. překl.]

⁽⁸⁾ Zde sv. Augustin naráží na nesmrtnost duše. [pozn. překl.]

⁽⁹⁾ *De spiritu et anima*, cap. 14. In: *PL* 40, sl. 789.

⁽¹⁰⁾ *Tamtéž*, cap. 13. In: *PL* 40, sl. 788.

⁽¹¹⁾ I. Isolani tím míní vlití ctností a sedmero darů Ducha Svatého. [pozn. překl.]

⁽¹²⁾ Jan 6,44.

Modlitba Otče náš (1)

Posvěť se jméno tvé

Modlitba Otče náš se skládá z oslovení a ze sedmi proseb. V oslovení nazýváme Pána Boha našim Otcem. Je divné, že Pánu Bohu dáváme jméno. Krátkým jménem chceme pojmenovat toho, kterého nemůže pojmenovat celá země ani vesmír, ba ani samotné nebe. On je absolutní bytost. On by měl být bez jména, neboť je pro nás nepochopitelný. Když se Mojžíš ptal Boha na jméno, odpověděl mu: „Já jsem ten, který jsem.“ (Ex 3,14) Bůh si nedává jméno, protože je tak mocný a nepochopitelný, že jménem ho není možné vyjádřit. On je Pánem nebe a země a my jsme jeho vlastnictvím. Bez něho bychom nebyli. On je všudypřítomný. A přece nás Pán Ježíš naučil oslovovat ho jako Otce, který je na nebesích. Jistě proto, abychom si uvědomili, že Bůh nás miluje, stará se o nás a že naše pravá vlast není na zemi, ale v nebi. Pravá vlast je tam, kde je otec. Zde jsme pouze krátce, a to na zkoušku, abychom se pro něho rozhodli sami. Abychom se rozhodli pro svého nebeského Otce a dělali všechno, abychom k němu jednou a navždy přišli.

Na skutečnost, že našim definitivním domovem je nebe, nás Pán Ježíš upozornil i tehdy, když řekl: „Ať se vaše srdce nechvěje! Věříte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce je mnoho příbytků, kdyby ne, byl bych vám to řekl; jdu vám připravit místo. A až odejdu a připravím vám místo, přijdu znovu a vezmu vás k sobě, abyste tam, kde jsem já, byli také vy.“ (Jan 14,1-3) Tedy každý z nás má svoje místo v nebi. Bůh je našim Otcem, který nás stvořil z lásky a chce, abychom i my,

účastí na jeho nekonečné lásce, našli svoje věčné štěstí v nebi.

Když se modlíme „Posvěť se jméno tvé“, vždy si připomeňme svoji povinnost vůči Pánu Bohu. Jak to máme dělat? Tak, že se Pánu Bohu pokorně pokloníme a uznáme ho za svého Pána, svého Otce a Stvořitele. Ale v této prosbě myslíme i na všechny lidi a prosíme, aby také oni uznávali Boha jako svého Pána a oslavovali ho. Vždyť Pán Bůh všechny a všechno stvořil pro svoji slávu. Nerozumná stvoření ho oslavují nevědomě, ptáci zpěvem, květy krásou a svojí vůní, voda svojí užitelností, slunce svým světlem a teplem. Jedině člověk je obdařen rozumem a svobodnou vůlí, proto má Pána Boha oslavovat vědomě a dobrovolně. Každý se musí rozhodnout pro tuto oslavu, kterou je povinen dát Pánu Bohu. Člověk velmi často na tuto svoji povinnost zapomíná, ba někdy až tuto povinnost Pánu Bohu odpirá a nechce uznávat svoji závislost na něm. Zejména dnešní člověk, který trpí klamem vědy, umění, kultury a podobných věcí, zapomíná na svůj původ a cíl. Přímo a otevřeně křičí, že Boha nepotřebuje, anebo popírá jeho existenci. Někteří zajdou až tak daleko, že se odváží Pánu Bohu se rouhat. Pán Bůh si poradí s každým a od nikoho se vysmívat nedá.

Ostrov Martinik patří do souostroví Antily. Jeho hlavním městem bylo St. Pierre. Roku 1902 však město postihla hrozná katastrofa. Obyvatelé města se dopustili velkého rouhání vůči Bohu. Na Velký pátek uspořádali průvod městem, v němž hnali před sebou prase, které poté přibíli na kříž. Tehdy sopka Mont Pellée, která je nad městem, vybuchla a začala chrlit

vroucí lávu, jež zaplavila město. Hořelo všechno, také lodě v přístavu. Člověk je někdy až příliš smělý vůči Pánu Bohu, ale je to vždy k jeho vlastní škodě. Už u proroka Malachiáše čteme: „Syn ctí svého otce; služebník se bojí svého pána. Ale jsem-li otec, kde je úcta, jež mi náleží? Jsem-li pán, kde je bázeň přede mnou? – říká Hospodin zástupů.“ (Mal 1,6)

Boží jméno je to největší jméno, proto mu patří veškerá úcta a nejhlubší klanění. Už žalmista volá: „Vše, co dýchá, ať chválí Hospodina!“ (Ž 150,6) Boží jméno nikdy nemůžeme brát nadarmo, zbytečně

Jednou se i my postavíme před Soudce a budeme se zodpovídat za to, jak jsme svoje křesťanské povinnosti plnili. Jistě bychom neobstáli dobře, kdybychom byli křesťany jenom podle jména, a ne podle svých skutků.

do svých úst. Nikdy je nesmíme vyslovit ve zlosti, v hněvu, protože ono je tak svaté, jako je svatý sám Pán Bůh. „Nemylte se; Bohu se nelze vysmívat. Neboť kdo zasévá, to sklízí.“ (Gal 6,7)

Boží jméno máme oslavovat nejen svými ústy, ale i svými skutky. Svatý Pavel nás napomíná, abychom všechno dělali k Boží slávě: „Ať tedy jíte, ať pijete a ať děláte cokoli, dělejte to k Boží slávě.“ (1 Kor 10,31) Na jiném místě píše: „Oslavujte Boha ve svém těle.“ (1 Kor 6,20) Také Pán Ježíš nás povzbuzuje k tomu, abychom Pána Boha oslavovali svými dobrými skutky: „Je slávou mého Otce, když nesete mnoho ovoce.“ (Jan 15,8) Pána Boha oslavujeme svými skutky i tehdy, když se chráníme hříchů. To si vyžaduje obět sebezáporu a sebeovládání, neboť bez této oběti nemůžeme Pána Boha náležitě oslovit. I Pán Ježíš oslavil svého Otce životem, utrpením a smrtí na kříži. Nedivme se, že někdy oslava Božího jména také od nás vyžaduje oběti, a to nemalé. Ale Bůh si to od nás zaslouží, vždyť jsme celí jeho a pro něho jsme byli stvořeni.

Po první světové válce jistý arménský biskup vyprávěl tehdejšímu Svatému otci o události, která se stala v jeho vlasti. Mohamedánští vojáci pochytili mladé ženy a děvčata, přivedli je k hluboké propasti a zde jim řekli: „Máte jen dvě možnosti:

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

přicházel do jedné vesnice, šlo mu naproti deset malomocných. Zůstali stát opodál a volali: „Ježíši, Mistře, smiluj se nad námi!“ Když je uviděl, řekl jim: „Jděte a ukažte se kněžím.“ A jak odcházeli, byli očištěni. Když jeden z nich zpozoroval, že je uzdraven, vrátil se, mocným hlasem velebil

Boha, padl mu k nohám tváří až k zemi a děkoval mu. Byl to Samaritán. Ježíš na to řekl: „Nebylo jich snad očištěno deset? Kde je těch devět? Nikdo z nich se nenašel, aby se vrátil a vzdal Bohu chválu, než tento cizinec?“ A jemu řekl: „Vstaň a jdi! Tvá víra tě zachránila.“

Bud' souhlasíte s tím, že vás odvedeme do harémů, anebo se vrhnete do propasti.“ Jistě si mysleli, že tyto ženy si zvolí raději hřích, než by měly ztratit své mladé životy. Mýlili se. Pravý křesťan raději volí smrt, než by měl Pána Boha urazit těžkým hříchem. Také tyto křesťanské ženy a děvčata učinily podobně. Skočily do propasti a splnily tak požadavek svatého Pavla, který napsal: „Vybízím vás tedy, bratři, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli v živou, svatou, Bohu příjemnou oběť: to je ta duchovní bohoslužba, kterou máte konat.“ (Řím 12,1) Jistě je nejkrásnější a největší, když pro posvěcení Božího jména umíme obětovat i svůj život, pokud to situace vyžaduje.

Vždy vroucně vyslovujeme tuto prosbu z modlitby Otče náš a ptáme se sami sebe, co jsme pro posvěcení Božího jména udělali a co bychom byli schopni udělat. Učínme si v tom předsevzetí a prosme o sílu, abychom je vždy dokázali splnit.

Chraňme se formalismu, abychom si nezvykli tuto prosbu vyslovovat bezmyšlenkovitě. Ona nám připomíná naši velkou celoživotní povinnost, ze které jednou budeme muset vydat počet.

Mezi vojáky byl i takový, který se jmenoval Krejčí. Jednou se velitel zeptal: „Je mezi vámi krejčí?“ On se přihlásil, ale když mu velitel podával plášť, aby mu ho opravil, bránil se, že to nedokáže, protože krejčovskému řemeslu nerozumí. Je sice krejčí, ale pouze podle jména.

Jednou se i my postavíme před Soudce a budeme se zodpovídat za to, jak jsme svoje křesťanské povinnosti plnili. Jistě bychom neobstáli dobře, kdybychom byli křesťany jenom podle jména, a ne podle svých skutků. Mezi křesťanské skutky patří i oslava Pána Boha. Proto nám ji Pán Ježíš dal jako první prosbu v modlitbě Otče náš. Tuto modlitbu on sám naučil apoštoly, když ho prosili, aby je naučil modlit se tak, jak se modlí on. Prosme ho, aby také nás naučil modlit se modlitbou Otče náš tak, jak se jí modlival on, a prosbu „Posvěť se jméno tvé“ vyslovovat tak, jak ji vyslovoval on.

(Pokračování)

Z Ludová čítanka na nedele a sviatky
(Pravidelná příloha časopisu
Misionár) 7/2006 přeložil -dd-

Jak se modlit – cesty k modlitbě

Svatý Jan z Damašku píše, že v modlitbě pozvedáme svoji duši k Bohu. Zaměřujeme pokorný pohled lásky a vděčnosti v radosti nebo ve zkouškách k nebi (sv. Terezie od Dítěte Ježíše). Modlit se znamená mluvit s Bohem, chválit ho, děkovat mu a přednášet mu svoje prosby. Tyto rozhovory nás vedou ke svatosti, to znamená, že jsme proměněni v milosti a lásce Boží. On sám nám daruje milost modlitby. Prosme ho o pokoru, důvěru a vytrvalost. Modlitba je „živým vztahem Božích dětí k jejich nekonečně dobrému Otci, k jeho Synu Ježíši Kristu a k Duchu Svatému“ (*Katechismus katolické církve* 2565).

„Bůh volá člověka jako první“ (KKC 2567), jsme to my, kteří svoji nedbalostí žijeme v zapomnění Boha. Věrný Bůh na nás nikdy nezapomene (srov. Iz 49,13–16), to jsme my, kdo díky své nedbalosti žijí v zapomnění na Boha.

My lidé se modlíme, abychom přišli za Ježíšem do nebe. Když se nám zdá modlitba příliš namáhavou a pokušení v nás převládnu, je velké nebezpečí, že to vzdáme.

Když se modlíme, je nutné bojovat proti sobě samému a proti lsti Pokušitele, který nás chce oddělit od Boha. (KKC 2725)

Katechismus katolické církve (KKC 2729–2733) vyjmenovává některé obtíže při modlení. Na roztržitost při modlitbě se nemá reagovat křečovitě, ale přinést jí pokorně před Boha a naše slabosti mu složit k nohám. Ježíš nás volá k bdělosti, abychom byli připraveni na jeho příchod. Dalším velkým problémem je vyprahlost. Bud'to je v tomto případě zapotřebí obrácení k Bohu, anebo jsme zkoušeni z naší věrnosti a z důvěry k němu. Vira je tady rozhodující. Často není naším problémem ani tak nevíra, jako spíše dávání přednosti jiným, světským věcem nebo osobám. Naše svévole a egoismus jsou našimi největšími nepřáteli!

„Jiné pokušení, jemuž otevírá dveře domýšlivost, je omrzlost. Tímto termínem otcové duchovního života míní jeden druh skleslosti, zaviněné ochabnutím v askezi, snížením bdělosti, a tím nedostatečným střežením srdce. »Duch je sice ochoten, ale tělo je slabé.« (Mt 26,41) Z čím

Katoličtí vědci o aktuálnosti encykliky *Humanae vitae*

Více než 500 katolických vědců a profesorů připojilo své podpisy pod deklaraci potvrzující aktuálnost učení církve na téma lidské sexuality, manželství a antikoncepce. Zpočátku mělo jít pouze o skromnou reakci na kroky ultraliberální skupiny katolíků, kteří na fóru OSN vyzvali biskupy ke změně církevního učení o antikoncepci. Odezva se však rozšířila a stala se příležitostí ukázat, že v katolickém akademickém prostředí se encyklika *Humanae vitae* stále těší silné podpoře. Pod deklaraci se podepsal mimo jiné také teolog papežského domu P. Wojciech Giertych OP, rektor Katolické americké univerzity John H. Garvey či známý americký spisovatel a publicista George Weigel.

V deklaraci se připomíná, že učení Pavla VI. lze obhájit jak racionálně, tak i argumenty z Písma svatého. Respektuje skutečnou důstojnost lidské osoby a ukazuje cestu ke štěstí. Kromě toho

posledních 40 let ukázalo, že encyklika *Humanae vitae* byla prorockým dokumentem, když poukazovala na zranění a patologie, které budou důsledkem širokého užívání antikoncepce. Jde zejména o rozšíření mimomanželských vztahů, neplánovaná těhotenství, potraty, neúplné rodiny, volná soužití, rozvody, chudobu, zneužívání žen, snížení počtu manželství a demografickou krizi.

Katoličtí akademici rovněž zdůrazňují, že učení *Humanae vitae* potvrdili všichni další papežové, včetně Františka. Připomínají také přínos sv. Jana Pavla II. v této oblasti, zejména jeho teologii těla. Poukazují na činnost mnoha pastoračních a vědeckých pracovišť, která od té doby pomáhají věřícím manželům žít ve shodě s přirozeností a vůlí Stvořitele. Přirozené plánování rodiny totiž manželství a rodinu posiluje a přibližuje k Bohu.

www.radiovaticana.cz, 22. 9. 2016

větší výšky člověk spadne, tím víc se zraní. Opakem domýšlivosti je bolestná malomyslnost. Kdo je pokorný, nediví se své ubohosti: vede ho k větší důvěře, pevnosti ve vytrvalosti.“ (KKC 2733) Bůh zkouší v obtížích a nesnázích naši důvěru.

Mnoho lidí má velké obtíže s prosebnou modlitbou a přestávají se modlit, když Bůh neplní jejich přání. Zneužívají Boha jako plnitele svých přání – jako prostředku k účelu: „Když chválíme Boha nebo když mu všeobecně vzdáváme díky za jeho dobrodiní, vůbec se nestaráme, zda je mu naše modlitba milá. Výsledek své prosby ale naopak vyžadujeme vidět. [Příčinou toho je naše nedostatečná důvěra v Boha a naše domýšlivost.] Jaký obraz Boha je tedy pohnutkou k naší modlitbě? Je jenom užitečný prostředek, nebo je to Otec našeho Pána, Ježíše Krista?“ (KKC 2735) Změňme proto svoje stanovisko a prosme Otce o to, co opravdu potřebujeme (Mt 6,8). Bůh ví lépe než my, co je potřebné pro naši spásu. On ale očekává z respektu před naší svobodou prosby, které mu máme přinášet s čistým, dětským a pokorným srdcem. Účinná bude naše modlitba, kterou směřujeme k Otci skrze našeho Pána Ježíše Krista v Duchu Svatém. Trojjediný Bůh se nám dává ve svátostech – On je nekonečná dokonalost, co chceme více?

Vytrvejme v modlitbě a modleme se bez ustání (1 Sol 5,17) tím, že posvěcujeme také svoji práci a volný čas. „Je vždy možné modlit se“ (KKC 2743), protože Ježíš Kristus je s námi po všechny dny (Mt 28,20). „Modlit se – to je životní nutnost“ (KKC 2744), protože jinak upadneme do otroctví hříchu. Přátelství, které se nepěstuje, nemá žádné trvání. Bůh je věrný a čeká na naši odpověď. „Modlitba a křesťanský život jsou neodlučitelné“ (KKC 2745), to znamená, že modlitba bez lásky k Bohu a bližnímu je pokrytectví.

Modleme se k Bohu Otci ve jménu Ježíše Krista (Jan 14,13; KKC 2614), který naše prosby rád splní, jestliže budou sloužit k našemu posvěcení. Samozřejmě že se smíme modlit jenom o ty věci, které odpovídají zákonům a příkázáním Božím.

Své prosby smíme formulovat tímto způsobem: „Věčný Otče, ve jménu tvého Syna Ježíše Krista splň mi tuto prosbu...“

Bůh Duch Svatý se nás bude zastávat vzdechy, které nelze vyjádřit (Řím 8,26).

Duch Svatý zkoumá a zná naše srdce. Tam se setkáváme s Bohem. Bez výzvy a pomoci Boží se nemůžeme modlit: „Neboť jste-li mimo mne, nemůžete dělat nic.“ (Jan 15,5) Existují období, kdy se můžeme modlit bez námahy a přitom mít v srdci pěkné myšlenky. Tuto milost nám Bůh daroval, děkujeme mu za ni. Později se neobejdeme bez modlitby, která bude mít v naší duši podivuhodnou moc a svolává požehnání Boží na nás i na naše bližní.

Základem našeho modlitebního života je ústní modlitba (KKC 2700–2704). Důležitá je znalost základních modliteb (znamení kříže, Sláva Otci, Otče náš, Zdrávas Maria, Vyznání víry, Anděl Páně, růženec), jakož i malých střelných modliteb. Protože se dáme snadno rozptýlit, musíme své myšlenky stále soustřeďovat a navracet se k Bohu, čímž se mu svěřujeme také s těmito nedokonalostmi.

V rozjímavé modlitbě (KKC 2705–2708) uvažujeme o některém místě z Písma svatého, nějaké jiné duchovní knihy nebo obrazu a prodléváme v myšlenkách u Ježíše Krista, kterého naše duše miluje. Přechod k vnitřní modlitbě (KKC 2709–2719) je průběžný: Hledíme s vírou na Ježíše a vzdáváme se svévole. „Vnitřní modlitba je modlitbou Božího dítěte, hříšníka, jemuž bylo odpuštěno a který se otvírá k přijetí lásky, jakou je milován, a který na ni chce odpovědět tím, že ještě více miluje. Avšak ví, že láska, kterou odpovídá, je ta, kterou Duch vylévá do jeho srdce.“ (KKC 2712) Ve vnitřní modlitbě posloucháme mlčky slovo Boží a spojujeme se v lásce s Kristem, který bydlí v naší duši.

Ve svém úsilí při modlitbě ukazujeme svoji věrnost Kristu, který nám byl věrný až ke své hořké smrti na kříži. Byli jsme stvořeni podobnými Trojjedinému Bohu a Bůh je láska, která se projevuje především ve věrnosti. Bůh nás chce mít u sebe ve své nekonečně šťastné věčnosti při respektování naší svobodné vůle. Nejsme žádné loutky uvázané na nitkách. Darujeme proto Bohu svoji vůli. On jí nechce nikdy zneužívat, protože je dokonalá láska a milosrdenství. Začínáme s touto odevzdaností každý den znova v modlitbě a následováním Ježíše Krista.

Maria, dej nám k tomu své požehnání. Amen.

Z Der Fels 8-9/2016 přeložil -mp-

Oblíbená modlitba bl. Ruperta Mayera SJ

*„Pane, tak, jak chceš,
ať se mi stane,
a jak Ty chceš, tak chci jít;
pomoz jen pochopit Tvoji vůli!“*

*Pane, kdy Ty chceš, tehdy je čas;
a kdy chceš, jsem připraven,
dnes i na věčnosti.*

*Pane, co Ty chceš, to přijmu,
a co Ty chceš, to je mi k prospěchu;
dost, že mohu být Tvým vlastnictvím.*

*Pane, protože to tak chceš,
proto je to dobré: a protože to chceš,
proto mám odvalu.*

Moje srdce spočívá ve Tvých rukou!“

Bl. Rupert Mayer SJ se narodil 23. ledna 1876 ve Stuttgartu. Vystudoval v Ravensburgu a rok působil jako kaplan ve Spaichingenu. Stal se potom jezuitou v rakouském Feldkirchenu. Po noviciátu konal lidové misie asi ponejvíce v Holandsku a v Německu. Od r. 1912

působil v Mnichově mezi přistěhovalci a ohroženými rodinami. Za 1. světové války se dobrovolně stal vojenským duchovním a při záchraně jednoho vojáka přišel o nohu. Během nacistické diktatury byl třikrát odsouzen. Třetím vězením byl koncentrační tábor v Sachsenhausenu, z něhož se dostal v kritickém stavu do domácího vězení v Ettalu. Po osvobození pokračoval v přerušené činnosti zaměřené na Boha a spásu lidí. Po třetím záchvatu mrtvice odevzdal svůj život Pánu. Zemřel 1. listopadu 1945 v Mnichově. Dne 3. května 1987 byl papežem Janem Pavlem II. v Mnichově blahorečen.

Pondělí 10. 10. 2016

6:05 Hadath Baalbek 6:30 Missio magazin: Září 2016 7:35 V pohorách po horách (1. díl): Krúpova hoľa 7:45 Vezmi a čti: Září 2016 8:05 Buon giorno s Františkem 9:10 Poselství svatých: Thomas Merton 9:20 Rok vína 9:50 10 let s televizí Noe: Divácky nejspěšnější dokumenty 11:45 Bible pro nejmenší: Pavlovy cesty 11:50 Sedmihlásky (54. díl): Ztratila jsem kajdu 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Robert Křesťan a Druhá tráva na Mohelnickém dostavníku 2015 (2. díl): Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2015 13:35 VideoJournal české vědy 13:50 Umění sklářských mistrů 14:25 Příběhy odvahy a víry: Ostrov Sachalin (15. díl): Expanze lásky 14:55 Noční univerzita: P. Josef Hurt – Biskup Štěpán Trochta 16:00 V souvislostech (154. díl) 16:20 Můj Bůh a Walter: Zlo 16:40 Putování modrou planetou: Ekvádor, země pod Andami 17:20 Pláč uprostřed ticha 18:00 Tóny v tichu 18:30 Bible pro nejmenší: Pavel na ostrově 18:35 Sedmihlásky (54. díl): Ztratila jsem kajdu 18:40 Terra Santa News: 5. 10. 2016 19:00 Vatican magazine (878. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 19:30 Zachraňme kostely (7. díl): Kostel sv. Markéty ve Skytalech 20:00 Ohlédnutí za Krakovem (5. díl) [P] 21:50 Noční univerzita: Katka Lachmanová, Pavol Strežo – Změním úděl svého lidu 23:00 Vatican magazine (878. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:35 Kulatý stůl: Terorismus dnes 1:05 Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 11. 10. 2016

6:05 Velkomoravský koncert 2014 7:45 Mír v Nigérii ohrožen – Nigérie 8:10 Cesta k andělům (106. díl): Tomáš Jirsa 9:05 V souvislostech (154. díl) 9:25 Vatican magazine (878. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 10:00 Pojd'te s námi... [L] 11:05 Poselství svatých: Thomas Merton 11:15 Muzikanti, hrajte 11:45 Bible pro nejmenší: Pavel na ostrově 11:50 Sedmihlásky (54. díl): Ztratila jsem kajdu 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Post Scriptum [P] 12:15 Ut intelligam corde – Porozumět srdcem 12:35 Noční univerzita: Katka Lachmanová, Pavol Strežo – Změním úděl svého lidu 13:50 Můj Bůh a Walter: Zlo 14:10 V pohorách po horách (1. díl): Krúpova hoľa 14:25 Kulatý stůl: Terorismus dnes 16:00 Pod lampou 18:05 Noeland (57. díl) 18:35 Bible pro nejmenší: Gedeon 18:40 Sedmihlásky (54. díl): Ztratila jsem kajdu 18:45 Hermie a jeho přátelé: Zbytečná hádka 19:10 Velké ticho v Poličanech 19:30 Zpravodajské Noeviny: 11. 10. 2016 [P] 20:00 Missio magazin: Říjen 2016 [P] 21:05 Šahbáz Bhattí, muž, který měl sen – Pákistán 21:35 Řeckokatolický magazin [P] 21:55 Post Scriptum 22:05 Jak potkávat svět (45. díl) 23:25 Zpravodajské Noeviny: 11. 10. 2016 23:45 Terra Santa News: 5. 10. 2016 0:10 Po volání: S jezuiti z Brna 1:10 Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 12. 10. 2016

6:05 Zpravodajské Noeviny: 11. 10. 2016 6:25 Noční univerzita: P. Josef Hurt – Biskup Štěpán Trochta 7:30 Vatican magazine (878. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 8:00 Outdoor Films s Martem Eslemem (52. díl): Procestoval jsem 88 zemí světa 9:40 Přímý přenos generální audience papeže [L] 11:00 Kazachstán, poutní kostel 11:50 Bible pro nejmenší: Gedeon 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Mezi pražci (51. díl): Říjen 2016 13:40 Buon giorno s Františkem 14:45 ARTBITR – Kulturní magazin (24. díl): s režisérem Robertem Andò 15:00 Poselství svatých: Thomas Merton 15:10 Dvanáct rwandských mučednic 15:25 Zachraňme kostely (7. díl): Kostel sv. Markéty ve Skytalech 15:45 Zabetonovaný v Bohu

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

16:00 Zpravodajské Noeviny: 11. 10. 2016 16:20 Evropská katolíci v utajení – Kosovo 16:50 Můj Bůh a Walter: Vtělení 17:05 Jak potkávat svět (45. díl) 18:30 Bible pro nejmenší: Hana 18:40 Sedmihlásky (54. díl): Ztratila jsem kajdu 18:45 Dopisy z rovníku 19:30 Terra Santa News: 12. 10. 2016 [P] 20:00 Adorace [L] 21:05 Léta letí k andělům [P] 21:30 Noční univerzita: Jeff Scaldwell – Svědectví [P] 22:15 Poutní chrám Panny Marie na Chlumku v Luži 22:30 Modlitba růžence z Fatimy [L] 23:35 Příběhy odvahy a víry: Ostrov Sachalin (15. díl): Expanze lásky 0:10 Generální audience Svatého otce [P] 0:45 Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 13. 10. 2016

6:05 Mír v Nigérii ohrožen – Nigérie 6:30 Putování modrou planetou: Ekvádor, země pod Andami 7:10 Léta letí k andělům 7:35 Noemova pošta: říjen 9:10 Terra Santa News: 12. 10. 2016 9:30 Mozambik – Dobrý otec 10:05 Kulatý stůl: Terorismus dnes 11:35 Manželská setkání 11:45 Bible pro nejmenší: Hana 11:50 Sedmihlásky (54. díl): Ztratila jsem kajdu 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Post Scriptum [P] 12:15 Velkomoravský koncert 2014 13:55 Generální audience Svatého otce 14:30 Muzikanti, hrajte 15:00 Hadath Baalbek 15:25 Noeland (57. díl) 16:00 Zpravodajské Noeviny: 11. 10. 2016 16:20 Vezmi a čti: Září 2016 16:35 Řeckokatolický magazin 16:50 V pohorách po horách (1. díl): Krúpova hoľa 17:00 Vatican magazine (878. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 17:30 Duchovní malby (1. díl): Andělé 18:00 Hermie a jeho přátelé: Zbytečná hádka 18:25 Sedmihlásky (54. díl): Ztratila jsem kajdu 18:30 Bible pro nejmenší: Šalamoun 18:40 Cesta k andělům (106. díl): Tomáš Jirsa 19:30 Zpravodajské Noeviny: 13. 10. 2016 [P] 20:00 U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (125. díl): Strážnická ohlédnutí [L] 21:25 Putování po evropských kláštích: Premonstrátský klášter v Grimbergen, Belgie 22:00 Pod lampou [P] 0:05 Zpravodajské Noeviny: 13. 10. 2016 0:25 Zachraňme kostely (7. díl): Kostel sv. Markéty ve Skytalech 0:45 Rok vína 1:10 Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 14. 10. 2016

6:05 Zpravodajské Noeviny: 13. 10. 2016 6:25 Vysočina – odkaz Josefa Jambora 7:05 Řád svatého Huberta 7:30 Dům nejen ze skla (18. díl) 8:35 Obdarování – Otec Radek 8:50 Zachraňme kostely (7. díl): Kostel sv. Markéty ve Skytalech 9:10 Noční univerzita: Jeff Scaldwell – Svědectví 10:00 ARTBITR – Kulturní magazin (24. díl): S režisérem Robertem Andò 10:15 Kazachstán, poutní kostel 11:05 Příběhy odvahy a víry: Ostrov Sachalin (15. díl): Expanze lásky 11:35 Tajemství skla 11:45 Bible pro nejmenší: Šalamoun 11:50 Sedmihlásky (54. díl): Ztratila jsem kajdu 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Duchovní malby (1. díl): Andělé 13:15 Léta letí k andělům 13:45 Kaplička pana Zemana 13:50 Mozambik – dobrý otec 14:20 Tasovický Mojžíš: Klement Maria Hofbauer 15:15 Putování modrou planetou: Ekvádor, země pod Andami 16:00 Zpravodajské Noeviny: 13. 10. 2016 16:20 Robert Křesťan a Druhá tráva

na Mohelnickém dostavníku 2015 (2. díl): Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2015 17:00 Missio magazin: Říjen 2016 18:05 Pražská Loreta 18:30 Bible pro nejmenší: Eliáš 18:35 Sedmihlásky (54. díl): Ztratila jsem kajdu 18:45 Můj Bůh a Walter: Vtělení 19:00 Putování po evropských kláštích: Premonstrátský klášter v Grimbergen, Belgie 19:30 Žijeme mezi vámi 20:00 Kulatý stůl: Fenomén Fatima [L] 21:45 V pohorách po horách (1. díl): Krúpova hoľa 22:00 Cesta k andělům (106. díl): Tomáš Jirsa 22:55 Kouzlo strun 23:10 100 let na Svatém Hostýně: Sto let od korunovace milostné sochy Panny Marie Svatohostýnské 0:05 U VÁS aneb Festivalové kukátko (9. díl): Kunovické léto 1:05 Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 15. 10. 2016

6:05 100 let na Svatém Hostýně: Sto let od korunovace milostné sochy Panny Marie Svatohostýnské 6:55 Léta letí k andělům 7:20 Poselství svatých: Thomas Merton 7:30 Missio magazin: Říjen 2016 8:30 Noeland (57. díl) 9:00 Hermie a jeho přátelé: Zbytečná hádka 9:25 Sedmihlásky (54. díl): Ztratila jsem kajdu 9:35 Zachraňme kostely (7. díl): Kostel sv. Markéty ve Skytalech 9:55 Můj Bůh a Walter: Vtělení 10:10 Ohlédnutí za Krakovem (5. díl) 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka 12:15 Post Scriptum [P] 12:25 Zpravodajské Noeviny: 13. 10. 2016 12:45 Mír v Nigérii ohrožen – Nigérie 13:10 Terra Santa News: 12. 10. 2016 13:35 Pod lampou 15:40 Muzikanti, hrajte 16:15 U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (125. díl): Strážnická ohlédnutí 17:40 Charita Ostrava a Hospic sv. Lukáše 17:55 Příběhy odvahy a víry: Biskup Maletsky (16. díl): Don Bosco z Petrohradu 18:25 Sedmihlásky (54. díl): Ztratila jsem kajdu 18:30 Bible pro nejmenší: Eliáš 18:35 V souvislostech (155. díl) [P] 19:00 Podzimní festival duchovní hudby 2016: Ludwig van Beethoven: 9. symfonie [L] 20:30 Cesta k andělům (96. díl): Chinaski a její 2 členové – Michal Malátný a Ondřej Škoch 21:20 Studentský Velehrad 2016 22:00 Pojd'te s námi... 23:00 Vezmi a čti: Září 2016 23:15 Vatican magazine (878. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:45 Řeckokatolický magazin 0:05 Noční univerzita: P. Josef Hurt – Biskup Štěpán Trochta 1:05 Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 16. 10. 2016

6:15 Rok vína 6:40 Duchovní malby (1. díl): Andělé 7:05 U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (125. díl): Strážnická ohlédnutí 8:30 Řeckokatolický magazin 8:45 Putování modrou planetou: Ekvádor, země pod Andami 9:30 Mír v Nigérii ohrožen – Nigérie 9:55 ARTBITR – Kulturní magazin (24. díl): S režisérem Robertem Andò 10:20 Mše svatá se svatořečením z Baziliky sv. Petra v Římě [L] 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [L] 12:20 V souvislostech (155. díl) 12:40 Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News 13:25 Cesta k andělům (96. díl): Chinaski a její 2 členové – Michal Malátný a Ondřej Škoch 14:15 Muzikanti, hrajte [P] 14:50 Charita Veselí nad Moravou 15:00 Zabetonovaný v Bohu 15:10 Noční univerzita: Jeff Scaldwell – Svědectví 16:00 Pojd'te s námi... 17:05 Duchovní malby (1. díl): Andělé 17:30 Historie sklářství v Karlovcích 17:50 Sedmihlásky (58. díl): Sluncečko vychází zpoza Lyse hory 17:55 Noeland (59. díl) 18:25 Hermie a potopa 19:00 Můj Bůh a Walter: Vtělení 19:15 Léta letí k andělům 19:40 Poselství svatých: Dorothy Dayová 20:00 Pro větší slávu: Skutečný příběh Kristiady [P] 22:35 V souvislostech (155. díl) 22:55 Missio magazin: Říjen 2016 0:00 Polední modlitba Sv. otce Františka 0:15 Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa News 0:55 Noční repríza dopoledních pořadů.

BLAHOŠLAVENÁ MARIE RESTITUTA KAFKOVÁ

Narodila se 1. května 1894 v Brně-Husovicích. Po dvou letech se celá rodina natrvalo usídlila ve Vídni, kde Helena Kafková vyrůstala a později studovala. Lásku k lidem ji přivedla k ošetřování nemocných a k řeholnímu životu, jak jej poznala u sester III. řádu sv. Františka. Od roku 1919 pracovala jako sestra na operačním sále v nemocnici v Mödlingu, kde byla oblíbená nejen pro svou obětavou pomoc, ale také jako pomocnice v těžkostech a moudrá rádkyně. V roce 1942 ji po udání zatklo gestapo a byla obviněna z velezrady. Po třináctiměsíční vazbě, z níž pět měsíců strávila v cele smrti, byla přes mnohé žádosti o milost 30. března 1943 ve Vídni sfáta. Dne 21. června 1998 ji papež Jan Pavel II. prohlásil za blahoslavenou.

Věřící z Lesné se po ní (a po P. Martinu Středovi, brněnském jezuitovi z dob obléhání Brna Švédy) rozhodli pojmenovat své duchovní centrum, vybudované v roce 2004, a zasvětit jí plánovaný kostel. Zahájení stavby nového kostela předpokládáme na jaře 2017. Náklady se odhadují na 70 až 80 milionů Kč bez vnitřního vybavení, což přesahuje možnosti našeho farního společenství. Děkujeme za Vaši pomoc! Denně se za naše dobrodince modlíme a v neděli za ně obětujeme mši svatou.

Kontakt: Římskokatolická farnost Brno-Lesná, Nezvalova 13, 638 00 Brno.

Web: www.volny.cz/dcbl • e-mail: dcbl@seznam.cz • telefon: farář - 539 002 927 nebo 724 772 349, pastorační asistentka - 539 002 926 nebo 724 772 348.

Bankovní spojení: ČSOB a. s., č. ú. 197964240/0300, pro příspěvky z ciziny nutno uvést IBAN: CZ24 0300 0000 0001 9796 4240; BIC: CEKOCZPP. Na požádání zašleme potvrzení o přijetí daru.

Liturgická čtení

Neděle 9. 10. – 28. neděle v mezidobí

1. čt.: 2 Král 5,14–17

Ž 98(97),1.2–3ab.3cd–4

Odp.: srov. 2b (*Hospodin zjevil svou spásu před zraky pohanů.*)

2. čt.: 2 Tim 2,8–13

Ev.: Lk 17,11–19

Pondělí 10. 10. – ferie

1. čt.: Gal 4,22–24.26–27.31–5,1

Ž 113(112),1–2.3–4.5a+6–7

Odp.: 2 (*Bud' velebeno*

Hospodinovo jméno nyní i navěky! Nebo: Aleluja.)

Ev.: Lk 11,29–32

Úterý 11. 10. – nezávazná památka sv. Jana XXIII.

1. čt.: Gal 5,1–6

Ž 119(118),41.43.44.45.47.48

Odp.: 41a (*Ať se mi dostane tvého slitování, Hospodine!*)

Ev.: Lk 11,37–41

Středa 12. 10. – nezávazná památka sv. Radima

1. čt.: Gal 5,18–25

Ž 1,1–2.3.4+6

Odp.: srov. Jan 8,12 (*Kdo tě následuje, Pane, bude mít světlo života.*)

Ev.: Lk 11,42–46

Čtvrtek 13. 10. – ferie

1. čt.: Ef 1,1–10

Ž 98(97),1.2–3ab.3cd–4.5–6

Odp.: 2a (*Hospodin uvedl ve známost svou spásu.*)

Ev.: Lk 11,47–54

Pátek 14. 10. – nezávazná památka sv. Kalista I.

1. čt.: Ef 1,11–14

Ž 33(32),1–2.4–5.12–13

Odp.: 12b (*Blaze lidu, který si Hospodin vyvolil za svůj majetek.*)

Ev.: Lk 12,1–7

Sobota 15. 10. – památka sv. Terezie od Ježíše

1. čt.: Ef 1,15–23

Ž 8,2–3a.4–5.6–7

Odp.: srov. 7 (*Svému Synu dals vládnout nad dílem svých rukou.*)

Ev.: Lk 12,8–12

DIECÉZNÍ MARIÁNSKÉ VEČEŘADLO v Řízeneckém kostele v Českých Budějovicích bude v sobotu 15. října 2016 ve 14 hodin. Program: modlitba svatého růžence • modlitba za Svatého otce • svátostné požehnání • čtení poselství z knihy „Kněžím, přemilým synům Panny Marie“ • zasvěcení se Neposkvrněnému Srdci Panny Marie • mše svatá – hlavní celebrant P. Zdeněk Prokeš, farář z Vyššího Brodu. Předpokládán ukončení večera v 16.30 hodin.

POUTNÍ ZÁJEZD DO VÍDNĚ – neděle 23. října 2016

Program: 12.00 odjezd z Brna – Lesné od plavecké haly, Halasovo nám. • 15.00 prohlídka nově zřízeného muzea bl. Restituty v klášteře sester „hartmanek“ – Františkánek křesťanské lásky • 16.00 slavná mše svatá v klášterní kapli • 17.00 žehnání nového muzea bl. Restituty • na závěr večerní agapé v klášteře • 19.30 předpokládaný odjezd z Vídně.

Cena zájezdu: mládež do 18 let – 200 Kč; dospělí – 400 Kč. V ceně je zahrnuta doprava autobusem a pojištění případných léčebných výloh v zahraničí. Poplatky bude vybírat Karel Pažourek vždy v neděli v obou přestávkách mezi nedělními bohoslužbami v DCBL. Naposledy v neděli 16. října 2016.

Každý účastník (i děti) musí mít svůj vlastní cestovní doklad. **Nutno oznámit:** jméno, rodné číslo, bydliště, číslo telefonu, číslo zdravotní pojišťovny.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

8. – 15. ŘÍJNA 2016

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 9. 10.	PO 10. 10.	ÚT 11. 10.	ST 12. 10.	ČT 13. 10.	PÁ 14. 10.	SO 15. 10.									
Antifona	1136	1262	1150	1278	1166	1295	1181	1311	1197	1329	1213	1346	1741	1961		
Žalm	784	883	783	881	783	881	784	883	784	883	784	883	786	884		
Ranní chvály:																
Hymnus	1136	1263	1151	1279	1166	1296	1182	1312	1198	1330	1213	1346	1559	1756		
Antifony	1137	1264	1151	1279	1167	1296	1183	1313	1198	1330	1214	1347	1229	1364		
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	1183	1313	1199	1331	1214	1347	1229	1364		
Krátké čtení a zpěv	1140	1267	1155	1283	1170	1300	1186	1317	1201	1334	1217	1351	1743	1962		
Antifona k Zach. kantiku	720	813	1155	1284	1170	1300	1557	1754	1202	1334	1218	1351	1743	1963		
Prosby	1140	1268	1155	1284	1171	1300	1186	1317	1202	1334	1218	1351	1744	1963		
Závěrečná modlitba	721	813	1156	1284	1171	1301	1557	1754	1202	1335	1558	1755	1560	1757		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1141	1269	1156	1285	1172	1301	1187	1318	1203	1335	1219	1353	1233	1369		
Antifony	1142	1269	1157	1285	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1369		
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370		
Krátké čtení	1144	1271	1159	1288	1175	1305	1190	1322	1206	1338	1221	1356	1236	1372		
Závěrečná modlitba	721	813	1159	1288	1175	1305	1191	1322	1206	1339	1222	1356	1236	1372		
Nešpory:																
Hymnus	1132	1258	1145	1273	1160	1290	1176	1307	1192	1323	1207	1340	1223	1358	807	907
Antifony	1133	1259	1146	1274	1161	1290	1177	1307	1193	1324	1208	1341	1224	1358	808	908
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1177	1308	1193	1324	1209	1341	1224	1359	808	908
Kr. čtení a zpěv	1135	1261	1149	1277	1164	1294	1180	1310	1196	1327	1211	1344	1226	1361	810	911
Ant. ke kant. P. M.	720	813	721	813	1164	1294	1180	1310	1557	1754	1211	1344	1227	1361	721	814
Prosby	1135	1261	1149	1277	1165	1294	1180	1310	1196	1328	1211	1345	1227	1362	811	911
Záv. modlitba	721	813	721	813	1165	1295	1181	1311	1557	1754	1212	1345	1558	1755	722	814
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

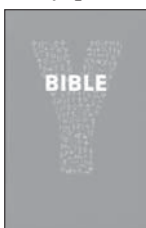
ŽIVOT S BIBLÍ

YOUCAT - BIBLE • BIBLE KATOLICKÉ CÍRKVE PRO MLÁDEŽ

Předmluva papež František • Z němčiny přeložil Ambrož Šámal • Redakce Stanislav Předota a Pavel Mareš • Ilustrace Alexander von Lengerke • České vydání lektoroval Angelo Scarano S.S.L., Th.D.

Tato Bible pro mládež není souvislý text Písma, ale výbor stěžejních pasáží Starého i Nového zákona, doplněný o úvody a vysvětlivky reálií. Přístupnosti a srozumitelnosti klasických textů napomáhají kromě grafiky knihy i svědectví těch, kdo se naučili vnímat Boží slovo jako světlo pro svůj život. Publikace sice nenahradí kompletní Bibli a její studium, ale může být vynikající pomůckou pro ty, kdo se teprve učí Boží slovo poznávat a naslouchat mu: Pro dospívající a mladé křesťany, pro katolíky, kteří sice léta chodí do kostela, ale nejsou zvyklí sami si číst v Bibli, pro konvertity i odrodilce, kteří se po létech vracejí k životu s Bohem a s církví. Vyšlo s církevním schválením.

*Karmelitánské nakladatelství
Váz., 148x230 mm,
křídový papír, 432 stran, 590 Kč*

EVANGELIUM NA KAŽDÝ DEN 2017

Knížka kapesního formátu chce být každodenním průvodcem pro ty, kdo touží číst a rozjímat evangelium v rytmu liturgie církve. Evangelní úryvek příslušného dne je doprovázen krátkým komentářem. Autorem komentářů na rok 2017 jsou čeští autoři (kněží, jáhni, zasvěcené osoby, manželé). Evangelium dne je uvedeno v plném znění. Je zde také vždy

odkaz na ostatní liturgická čtení a informace o slavnosti svátku či památce daného dne.

Paulínky • Brož., 100x145 mm, 480 stran, 99 Kč

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

BRATR DOMINIK

Text a ilustrace Oldřich Selucký • Odborně lektoroval Hynek Krátký • Redakce Stanislav Předota • Odpovědný redaktor Pavel Mareš

Už čtvrtým rokem probíhá v jihofrancouzském kraji rytířů a trubadúrů křížová výprava proti albigenským. Pan Bertrand z Boncòr je zraněn v rozhodující bitvě u Muretu. Jeho syn Jan vede tou dobou v Paříži veselý studentský život. Rychle se musí vrátit domů a bránit rodný hrad. V boji proti katarské sektě však platí jen udatnost ducha – a tou vyniká jediný rytíř: bratr Dominik. Vhodné od 9 let.

Karmelitánské nakladatelství • Váz., A5, 400 stran, 399 Kč

MISIONÁŘKA LÁSKY • VYPRÁVĚNÍ O MATCE TEREZE

Kateřina Štátná • Ilustrace Soňa Häusl-Vad • Spolupráce Hana Koukalová • Odborná konzultace ThLic. Mgr. Lenka Jeřábková, Th.D., a Mgr. David Žofák

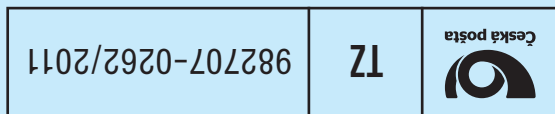
Ilustrované vyprávění o životě svaté Matky Terezy, jehož součástí jsou úkoly pro malé posluchače a čtenáře. V závěru knížky je stručná informace o Papežském misijním díle dětí.

*Paulínky • Brož., 180x230 mm,
křídový papír, 56 stran, 149 Kč*

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

**Malice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1**

SVĚTLO – týdeník Malice cyrilometodějské, spolku. Vydává Malice cyrilometodějská, spolok. Dolní nám. 24, Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Malice cyrilometodějské s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Děhner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kiml. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://svetlo.maticecm.cz); objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrační značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zveřejněních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané neověřené příspěvky nevracíme.